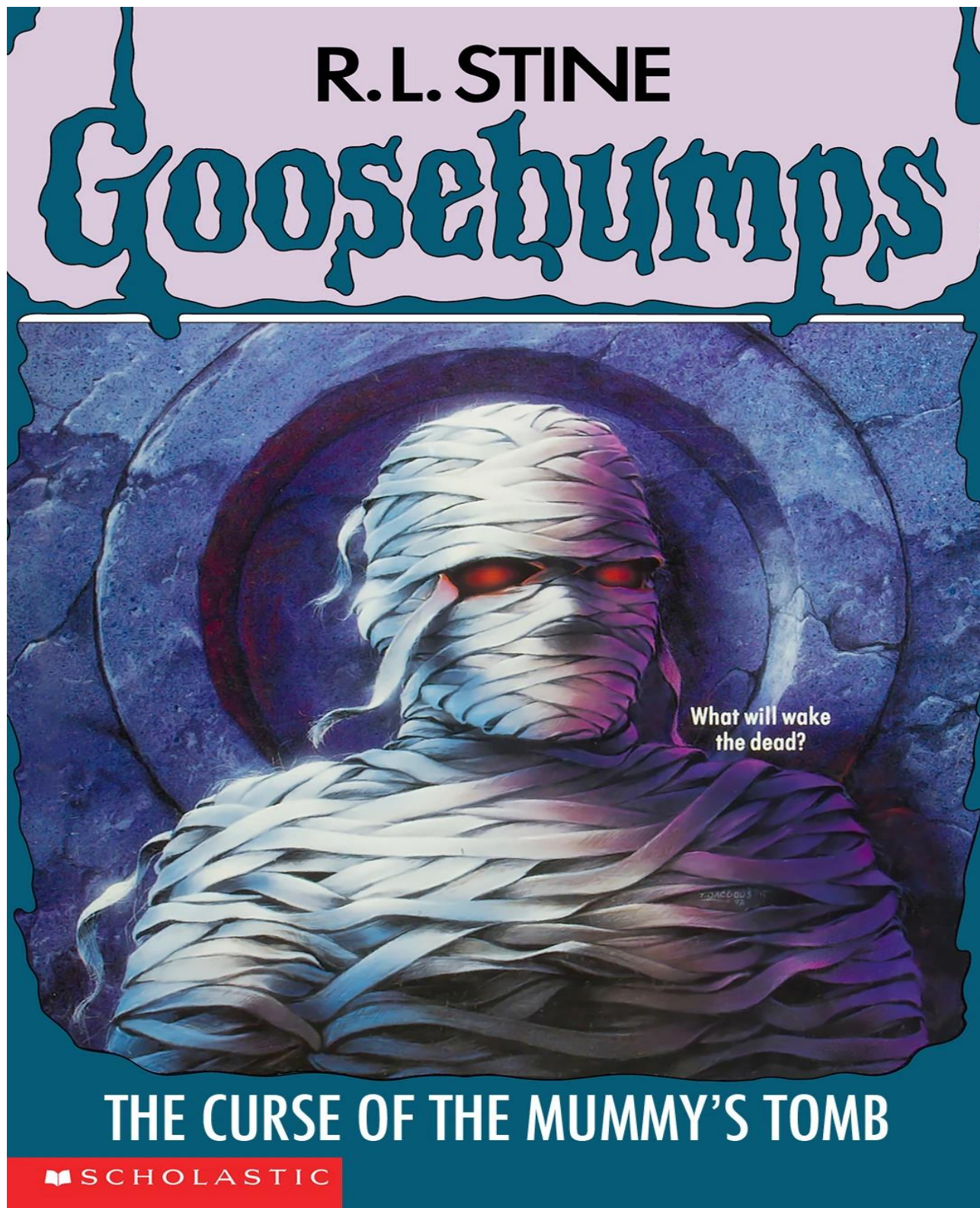

РОБЕРТ Л. СТАЙН
МУРАШКИ ПО ШКІРІ
ЦЕ ПРОСТО ВБ'Є ВАС

Автор перекладу Дмитро Нікіфорук. [@Nikiforuk](https://t.me/MSPages)
Спільнота телеграм <https://t.me/MSPages>

ПРОКЛЯТТЯ ГРОБНИЦІ

1

Я побачив Великі піраміди й одразу захотів пити.

Можливо, це все через пісок. Такий сухий і жовтий, що здавалося, він заповонив увесь світ. Через нього навіть небо здавалося сухим.

Я штовхнув маму в бік.

- Мамо, я дуже хочу пити.

- Не зараз, - сказала вона.

Вона піднесла руку до чола, прикриваючи очі від яскравого сонця. Вона задивилась на величезну піраміду.

«Не зараз? Що означає «не зараз»? Я хочу пити. Негайно!»

Хтось штовхнув мене ззаду і вибачився іноземною мовою.

Ніколи не думав, що тут буде так багато туристів. Певно, половина людей у світі вирішили провести свої різдвяні канікули в Єгипті цього року.

- Але, мамо, - сказав я. Не хотілось скиглити. Просто у мене страшенно пересохло в горлі. - Я дуже хочу пити.

- Де я тобі зараз візьму воду? - Відповіла вона, все ще дивлячись на піраміду. – Припини поводитися так, ніби тобі чотири роки. Тобі вже дванадцять, якщо ти не забув.

- Дванадцятирічним теж хочеться пити, - пробурмотів я. - Весь цей пісок, він аж у горлі дере.

- Поглянь краще на піраміди, - сказала вона. Її голос звучав трохи роздратовано. – Ми тут заради них. А не для того, щоб пити.

- Але я задихаюся! – я аж скрикнув, хриплячи та тримаючись за горло.

Ну гаразд, я не задихався. Лише трохи перебільшив, просто намагаючись привернути її увагу.

Але мама вже опустила краї свого солом'яного капелюха і продовжувала дивитися на піраміду, яка аж мерехтіла від спеки.

Я вирішив спробувати достукатися до тата.

Як і зазвичай, він вивчав купу якихось туристичних путівників, які завжди носив з собою.

Скоріш за все він ще й досі не бачив піраміди.

Тато постійно все пропускає, бо завжди занурений носом у путівник.

- Тату, я дуже хочу пити, - сказав я, шепочучи так, ніби моє горло напружувалося, щоб донести своє повідомлення.

- Вау! А ти знаєш, наскільки широка ця піраміда? - запитав він, дивлячись на фотографію піраміди у своїй книзі.

- Я хочу пити, тату.

- Вона тринадцять акрів завширшки, Гейбе, - сказав він, дуже схвильовано. - А ти знаєш, з чого вона зроблена?

Я хотів сказати: «З якоїсь дурнуватої глини!»

Він завжди мене дістає подібними питаннями. Щоразу, коли ми їдемо в подорож, він завжди ставить мені мільйон подібних запитань. Не думаю, що я коли-небудь відповів правильно хоч на одне з них.

- З якихось каменюк? - врешті відповів я.

- В яблучко, - тато посміхнувся мені, а потім знов повернувся до своєї книги. – Вона зроблена з вапняку. Точніше з вапнякових блоків. Тут написано, що деякі блоки важать до тисячі тонн.

- Круто, - сказав я. - Це більше, ніж ви з мамою разом узяті!

Він відірвав очі від книги насупивши обличчя.

- Не смішно, Гейбе.

- Просто жартую, - сказав я.

Тато трохи переживає через свою вагу, тому я намагаюся дражнити його з цього приводу так часто, як тільки можу.

- Як ти думаєш, як стародавні єгиптяни переносили каміння, яке важило тисячу тонн? -

запитав він.

Вікторина все ще продовжувалась.

Я спробував віджартуватись.

- Вантажівками?

Тато засміявся.

- Вантажівками? У них тоді ще навіть коліс не було.

Я закотив очі й втупився на піраміду.

Вона справді була величезна. Набагато більша ніж на малюнках.

А ще тут було страшенно засушливо.

Я дійсно не міг уявити, як вони тягнули ці великі камені по піску без коліс.

- Не знаю, - зізнався я. - Я дуже хочу пити.

- Ніхто не знає, як вони це робили, - лиш сказав тато.

Тож це було питання з підступом.

- Тату, я справді дуже хочу пити.

- Не зараз, - сказав він. Він примружився на піраміду. - Викликає дивне відчуття, чи не так?

- Відчуття спраги, - сказав я, намагаючись донести свою думку.

- Ні. Я маю на увазі, що мені дивно думати, що наші предки - твої й мої, Гейбе, - можливо, ходили навколо цих пірамід, або навіть допомагали їх будувати. У мене від цього мороз по шкірі. А в тебе?

- Напевно, - відповів я йому. Насправді він мав рацію. Це було трохи захоплююче.

Розумієте, ми єгиптяни.

Я маю на увазі, що обидва покоління моїх бабусь і дідусів походять з Єгипту. Вони переїхали до Сполучених Штатів у 1930 році.

Мої мама і тато народилися в Мічигані. Ми всі були дуже раді побачити країну, з якої походять наші предки.

- Цікаво, може твій дядько Бен зараз там, всередині піраміди, - сказав тато, прикриваючи очі від сонця однією рукою.

Дядько Бен Хассад.

Я ледве не забув про свого дядька, відомого археолога. Дядько Бен був ще однією з причин, чому ми вирішили приїхати до Єгипту на канікули.

Це, а також той факт, що мої мама і тато мали якісь справи в Каїрі, Александрії та деяких інших містах Єгипту.

У батьків свій бізнес. Вони продають обладнання для холодильників. Зазвичай це не дуже захоплююче. Але іноді вони подорожують у гарні місця, наприклад, до Єгипту, і я також їду з ними.

Я перевів погляд на піраміди й подумав про свого дядька.

Дядько Бен і його працівники проводили розкопки у цій піраміді. Певно вони знайшли там вже багато мумій.

Дядько Бен завжди був зачарований батьківщиною наших предків. Він багато років прожив у Єгипті. Дядько був експертом по пірамідах і муміях. Я навіть бачив якимось його фотографію в журналі National Geographic.

- А коли ми поїдемо до дядька Бена? - запитав я, смикаючи тата за руку. І випадково смикнув занадто сильно, так що аж путівник випав у нього з рук.

Я допоміг йому підняти його.

- Не сьогодні, - сказав тато, скрививши обличчя. Він не любив нахилитися, щоб підіймати речі. Йому заважав живіт. - Бен зустрінеться з нами в Каїрі за кілька днів.

- Чому б нам не зайти до піраміди й не подивитися, може він зараз там? - запитав я нетерпляче.

- Бо нам не можна, - відповів тато.

- Дивись - верблюди! - Мама штовхнула мене в плече і показала пальцем.

І справді, якісь люди приїхали на верблюдах.

Один з верблюдів, здавалося, почав кашляти. Мабуть, він теж хотів пити. Люди, що їхали на верблюдах, були туристами й виглядали дуже невпевненими. Здавалося, вони не знали, що робити далі.

- Ти знаєш, як злізти з верблюда? - запитав я тата.

Він примружився на піраміду, вивчаючи її верхівку.

- Ні. Як?

- Ніяк, - сказав я. – Треба викликати рятувальників.

Я знаю. Знаю. Це дуже дурний жарт. Але якимось дивом, татові саме такі й подобаються.

- Ти бачиш верблюдів? - запитала мама.

- Я ж не сліпий, - різко відповів я. Спрага завжди псує мені настрої.

Крім того, що такого цікавого в верблюдах? Вони були дуже бридкі на вигляд, і від них

пахло, як від моїх шкарпеток після баскетбольного матчу.

- Що з тобою? - запитала мама, поправляючи свій солом'яний капелюшок.

- Я ж тобі вже казав, - відповів я, намагаючись не бути таким дратівливим. - Я хочу пити.

- Гейб, потерпи хоч трохи.

Вона подивилася на тата, а потім знову втупилася в піраміду.

- Тату, як ти думаєш, дядько Бен може провести нас всередину піраміди? - спитав я з ентузіазмом. - Це було б реально круто!

- Ні, наврод, - сказав він. Тато заховав путівник під пахву, щоб піднести бінокль до очей. - Я справді думаю що ні, Гейбе. Не думаю, що це дозволено.

Я не зміг приховати своє розчарування. У мене були всі ці фантазії про те, як я спушуся до піраміди з моїм дядьком, знаходячи мумії й стародавні скарби. Про те, як я буду боротися зі стародавніми єгиптянами, які повернулися до життя, щоб захистити свою священну гробницю.

І звісно про те, як я героїчно виберусь звідти. Точно як Індіана Джонс.

- Боюся, тобі доведеться оцінити піраміду лише ззовні, - сказав тато, вдивляючись у жовтий пісок, намагаючись сфокусувати бінокль.

- Я вже оцінив її, - похмуро відповів я. - Може, тепер підемо пошукаємо якусь рідину?

Якби ж я знав, що за кілька днів мами з татом не буде поруч, а я опинюся глибоко всередині піраміди, на яку ми дивилися.

Не просто всередині неї, а в пастці всередині неї.

Запечатаний всередині. Можливо, назавжди.

Ми поїхали з Аль-Джизи назад до Каїра в кумедній маленькій орендованій машині, яку тато взяв в аеропорту. Їхати було недовго, але мені ця поїздка здалася нескінченною. Машина була заледве більшою, ніж деякі з моїх старих машинок на дистанційному управлінні, і моя голова билася об стелю з кожною ямою по дорозі.

Я брав із собою Game Boy, але мама змусила мене прибрати його, щоб я міг дивитися на Ніл, оскільки дорога пролягала вздовж його берега. Річка була дуже широка і дуже коричнева.

- Більше ніхто з твого класу не побачить Ніл на це Різдво, - сказала мама.

Гарячий вітер розвівав її каштанове волосся через відчинене вікно машини.

- Можна мені вже пограти у Game Boy? - запитав я.

Якщо розібратися, то річка це ж просто річка. Що в ній може бути цікавого?

Десь за годину ми повернулися до Каїра, з його вузькими, переповненими людьми вулицями.

Тато звернув не туди й завіз нас на якийсь ринок. Ми опинилися в пастці, десь на маленькому провулку за стадом кіз, майже на пів години.

Я нічого не пив, аж поки ми не повернулися до готелю. На той час мій язик був розміром з салями й звисав до підлоги, як у Спайкі. Це наш кокер-спанієль, який залишився вдома.

Скажу одну приємну річ про Єгипет.

Кока-кола тут така ж смачна, як і вдома. Це класична кока-кола, а не якась підробка.

А ще вони тут дають до неї багато льоду, який я люблю хрумтіти зубами.

У нас був номер люкс. Дві спальні й щось на кшталт вітальні. Якщо виглянути у вікно, то можна було побачити високий скляний хмарочос через дорогу. Такий самий як у будь-якому великому місті.

У вітальні був телевізор, але всі там говорили арабською. Передачі не виглядали надто привабливими й цікавими. Переважно канали з новинами.

Єдиним англійським каналом був CNN. Але це теж були новини.

Ми тільки-но почали обговорювати, куди піти на вечерю, як задзвонив телефон. Тато пішов у спальню, щоб відповісти. Через кілька хвилин він покликав маму, і я почув, як вони щось тихенько обговорювали. Вони говорили дуже тихо, тож я подумав, що це стосується мене, і вони не хочуть, щоб я чув.

Як і завжди, я мав рацію. Через кілька хвилин батьки вийшли зі спальні, виглядаючи трохи стурбованими. Моєю першою думкою було, що моя бабуся подзвонила, щоб сказати, щось сталося з Елвісом вдома.

- Що сталося? - запитав я. - Хто дзвонив?

- Ми з татом мусимо їхати до Олександрії. Прямо зараз, - сказала мама, сідаючи поруч зі мною на дивані.

- Що? Олександрія? Ми ж мали їхати туди аж в кінця тижня.

- Такий бізнес, - сказав тато. - Важливий клієнт хоче зустрітися з нами завтра вранці.

- Нам треба встигнути на літак, який вилітає за годину, - сказала мама.

- Але я не хочу, - сказав я їм, підхоплюючись з дивана. - Я хочу залишитися в Каїрі й зустрітися з дядьком Беном. Я хочу піти з ним до пірамід. Ви ж обіцяли!

Суперечка вийшла недовгою. Вони намагалися переконати мене, що в Олександрії є багато класних речей, які варто побачити, але я стояв на своєму.

Врешті-решт, у мами з'явилася ідея. Вона пішла до спальні, і я почув, як вона комусь телефонувала. Через кілька хвилин вона повернулася з посмішкою на обличчі.

- Я говорила з дядьком Беном, - оголосила вона.

- Ого! У них є телефони в піраміді? - запитав я.

- Ні. Я говорила з ним у його квартирі, в якій він зупинився в Аль-Джизи, - відповіла вона.

- Він сказав, що приїде і нагляне за тобою, якщо ти хочеш. На час, поки ми з твоїм батьком будемо в Олександрії.

- Серйозно?

Це звучало просто фантастично. Дядько Бен - один з найкрутіших хлопців, яких я коли-небудь знав. Іноді я не міг повірити, що вони з мамою родичі.

- Все залежить від тебе, Гейбе, - сказала вона, дивлячись на мого тата. - Можеш полетіти з нами, або можеш залишитися з Беном, поки ми не повернемося.

Та що тут вибирати? Мені не довелося думати про нього більше однієї вісімнадцятої секунди.

- Я залишуся з дядьком Беном! - заявив я.

- Але є ще дещо, - сказала мама, чомусь посміхаючись. - Можливо, ти захочеш змінити свою думку.

- Мені все одно, що це, - це прозвучало дуже впевнено. - Я обираю дядька Бена!

- Сарі теж на різдвяних канікулах, - сказала мама. - І вона зараз з ним.

- О ні! Та за що?! - я закричав, кинувшись на диван і почав бити кулаками по подушках.

Сарі - це зарозуміла донька дядька Бена. Моя єдина кузина. Їй стільки ж років, скільки й мені - дванадцять, і вона думає, що вона дуже крута. Вона ходить до школи-інтернату в Сполучених Штатах, поки її батько працює в Єгипті.

Вона дуже красива, і вона це знає.

А ще вона розумна. І теж знає це.

І востаннє, коли я її бачив, вона була на три сантиметри вища за мене.

Це було минулого Різдва, мабуть. Вона думала, що вона дуже крута, бо змогла дійти до останнього рівня в «Супер-Маріо Ленд». Але це було несправедливо, бо в мене немає Супер Нінтендо, лише звичайна. Тож де я мав набиратись практики?

Думаю, саме це їй найбільше в мені подобалося.

Те, що вона могла перемогти мене в іграх та будь у чому іншому.

Сарі - найконкурентніша людина, яку я знаю. Вона має бути першою і найкращою у всьому.

Якщо всі навколо хворіють на грип, вона має бути першою, хто його підхопить!

- Припини так бити по дивану, - сказала мама.

Вона схопила мене за руку і підняла моє тіло на ноги.

- Це означає, що ти передумав? Ти їдеш з нами? - запитав тато.

Я ще раз обдумав усе це.

- Ні. Я залишуся тут, з дядьком Беном, - вирішив я.

- І ти не будеш сваритися з Сарі? - запитала мама.

- Це вона завжди свариться зі мною.

- Нам з мамою треба поспішати, - сказав тато.

Вони зникли в спальні, щоб зібрати речі.

Я увімкнув собі телевізор і почав дивитися якийсь ігрове шоу арабською мовою. Учасники постійно сміялися. А я не міг зрозуміти чому. Я не знаю жодного слова арабською.

Через деякий час мама з татом знову вийшли, тягнучи валізи.

- Ми нізащо не встигнемо в аеропорт, - сказав тато.

- Я говорила з Беном, - сказала мені мама, розчісуючи волосся. - Він буде тут за годину, максимум півтори. Гейб, ти ж не проти побути тут сам годину?

- Га?

Не дуже схоже на відповідь, визнаю. Але її запитання застало мене зненацька. Мені ніколи не спадало на думку, що мої власні батьки залишать мене самого в готелі у великому чужому місті. Я ж навіть не знаю мови. Тобто, як вони могли, так зі мною вчинити? Але треба було не подавати вигляду.

- Без проблем, - сказав я. - Зі мною все буде добре. Я просто подивлюся телевізор, поки він не прийде.

- Бен вже в дорозі, - сказала мама. - Вони з Сарі будуть тут дуже скоро. І я подзвонила менеджеру готелю. Він сказав, що пришле когось, хто буде навідуватись до тебе час від часу.

- Та де цей коридорний? - нервував тато, ходячи до дверей і назад. - Я дзвонив туди десять хвилин тому.

- Просто залишайся в номері й чекай на Бена, добре? - сказала мені мама, підійшовши до мене ззаду, нахилившись і стиснувши мої вуха. Чомусь вона думає, що мені це подобається.

- Не виходь нікуди. Просто почекай його тут, - вона нахилилася і поцілувала мене в чоло.

- Не зрушу з місця, - пообіцяв я. - Залишуся тут, на дивані. Навіть в туалет не піду. Все буду робити тут.

- Ти коли-небудь можеш бути серйозним? - запитала мама, хитаючи головою.
У двері голосно постукали. Коридорний, зігнутий дідусь, виглядав так, ніби міг би підняти максимум п'яну подушку, прийшов, щоб забрати валізи.
Мама і тато, виглядаючи дуже стурбованими, обійняли мене і дали ще кілька останніх настанов, та ще раз попросили не виходити з кімнати. Двері за ними зачинилися, і раптом стало тихо.
Дуже тихо.
Я увімкнув телевізор, щоб було трохи розігнати цю тишу. Ігрове шоу закінчилося, і тепер чоловік у білому костюмі читав новини арабською.
- Мені зовсім не страшно, - сказав я вголос. Але відчуття було, ніби мене хтось тримав мене за горло.
Я підійшов до вікна і виглянув на вулицю. Сонце вже майже сіло. Тінь від хмарочоса косо падала на вулицю.
Підійшов до столу і підняв склянку з колою. Зробив невеликий ковток. Лід вже розтанув. Кола стала водянистою і несмачною. Мій шлунок забурчав.
Я раптом зрозумів, що голодний.
Можна ж замовити щось в номер.
Але потім вирішив, що краще не варто. Що, як я подзвоню, а вони розмовляють лише арабською?
Я глянув на годинник. Сьома двадцять. Дуже хотілось, щоб дядько Бен приїхав швидше. Я не був наляканим. Просто хотів, щоб він приїхав.
Гаразд. Можливо, трохи нервував.
Походив номером туди-сюди якийсь час.
Спробував пограти в Тетрис на Гейм Бої, але не міг сконцентруватися, та й світло було погане.
Сарі, мабуть, вже чемпіон з Тетрису, гірко подумав я.
Де їх носить? Чому вони так довго?
У мене почали з'являтися жахливі, страшні думки.
Що, як вони не можуть знайти готель?
Або якщо вони щось наплутали й поїхали не в той готель?
А що, якщо вони потраплять у жахливу автокатастрофу і загинуть?
А я залишуся сам в Каїрі на довгі дні?
Знаю. Це дурні думки.
Але саме такі думки з'являються, коли ти один у незнайомому місці й чекаєш, що хтось має прийти за тобою.
Перевівши погляд вниз, я зрозумів, що витягнув руку мумії з кишені своїх джинсів.
Вона була маленька, розміром з дитячу долоньку. Маленька рука, загорнута в коричневі марлі.
Я купив її на гаражному розпродажі кілька років тому і завжди носив з собою як талісман на удачу.
Хлопець, який продав мені цю руку, називав її "Заклинатель".
Він сказав, що її використовують, щоб викликати злих духів, чи щось таке.
Але мені було байдуже. Я просто подумав, що це була гарна угода за два долари.
Хіба можна було знайти щось краще на гаражному розпродажі!
Та й, можливо, вона навіть була справжньою.
Я перекидав її з руки в руку, ходячи по вітальні.
Телевізор почав мене дратувати, тож я вимкнув його.
Але тепер тиша знову змушувала мене нервувати.
Я ляскав рукою мумії по своїй долоні й продовжував крокувати.
Де ж вони були? Вони вже мали б приїхати.
Я почав думати, що зробив неправильний вибір. Може, мені варто було поїхати до Олександрії з мамою і татом.
Потім почувся шум за дверима.
Кроки.

Це були вони?

Я зупинився посеред вітальні й прислухався, дивлячись повз вузький передпокій до дверей.

Світло в коридорі було тьмяним, але я бачив, як повернулася дверна ручка.

Це дивно.

Дядько Бен постукав би спочатку, хіба ні?

Дверна ручка повернулася. Двері почали зі скрипом відчинятися.

- Гей! – спробував гукнути я, але слова застрягли у мене в горлі.

Дядько Бен постукав би. Він не міг просто так увірватися.

Двері зі скрипом повільно відчинилися.

Мені лишалось лиш дивитися на це, застигши посеред кімнати, не в змозі видавити з себе хоч слово.

У дверях стояла висока темна постать.

Я затамував подих, коли вона увійшла до кімнати.

Тоді я зміг розгледіти її чітко.

Навіть у тьмяному світлі, стало зрозуміло, що це було.

Мумія.

Вона дивилася на мене круглими темними очима крізь дірки в старовинних товстих бинтах.

Мумія.

Відштовхнувшись від стіни й похитуючись, вона прямувала до мене у вітальню, простягнувши руки, наче хотіла мене схопити.

Я відкрив рот, щоб закричати, але з мене не вийшло жодного звуку.

Я зробив крок назад, а потім ще один. Сам того не усвідомлюючи, я підняв свою маленьку руку мумії догори, ніби намагаючись нею відбитися від непроханого гостя.

Коли мумія, хитаючись, вийшла на світло, я втупився в її глибокі, темні очі.

І впізнав їх.

- Дядьку Бен! - закричав я.

Розлютившись, я кинув в нього рукою мумії. Вона вдарилася об його забинтовані груди й відскочила.

Він припав спиною до стіни, регочучи розкотистим сміхом.

А потім я побачив Сарі, яка просунула голову у дверний отвір. Вона теж сміялася.

Їм обом здавалося, що це було смішно. Але моє серце калатало так сильно, що я думав що воно ось-ось вискочить з грудей.

- Це було не смішно! - сердито вигукнув я, стискаючи руки в кулаки по боках. Я зробив глибокий вдих, потім ще один, намагаючись привести дихання до норми.

- Я ж казала, що він злякається, - сказала Сарі, заходячи до кімнати, зі зверхньою посмішкою розтягнутою на її обличчі.

Дядько Бен так сильно сміявся, що по його забинтованому обличчю текли сльози.

Він був великим чоловіком. Високим і широким, і його сміх аж стрясав кімнату.

- Ти що настільки злякався, Гейбе?

- Я знав, що це був ти, - відповів я, моє серце все ще калатало так, наче це була іграшка, яку хтось занадто туго завів. - Я відразу тебе впізнав.

- Ти виглядав страшенно наляканим, - глузливо сказала Сарі.

- Просто не хотів псувати вам жарт, - відповів я, дивуючись, що вони не усвідомлюють, наскільки я був наляканий насправді.

- Бачив би ти вираз свого обличчя! - крикнув Дядько Бен і почав знову сміятися.

- Я казала татові, щоб він цього не робив, - сказала Сарі, опускаючись на диван. - Досі здивована, як працівники готелю дозволили йому пройти в такому вбранні.

Дядько Бен нахилився і підняв руку мумії, яку я кинув в нього.

- Ти ж звик до моїх жартів, хіба не так, Гейбе?

- Так, - відповів я, уникаючи його погляду.

Подумки я лаяв себе за те, що повівся на його дурний костюм. Я завжди вівся на його тупі жарти. Завжди.

А тепер Сарі посміхалася до мене з дивану, знаючи, що я був так наляканий, що ледве язик свій не з'їв.

Дядько Бен відтягнув кілька бинтів від свого обличчя. Він переступив з ноги на ногу і простягнув мені маленьку муміфіковану руку.

- Звідки вона у тебе? - запитав він.

- Гаражний розпродаж.

Я хотів було запитати його, чи вона справжня, але дядько вже згріб мене у свої великі ведмежі обійми. Марля мумії неприємно торкалася моєї щоки.

- Радий тебе бачити, Гейбе, - тихо промовив він. - А ти добряче так підріс!

- Тепер майже такий високий, як і я, - вставила свої п'ять копійок Сарі.

Дядько Бен махнув їй рукою.

- Краще встань і допоможи мені зняти цей костюм.

- Нащо? Мені подобається, як ти в ньому виглядаєш, - сказала Сарі.

- Ходи сюди, - наполягав дядько Бен.

Сарі зітхнула, відкинувши своє пряме чорне волосся за плечі. Вона підійшла до батька і почала розмотувати бинти.

- Я трохи перегнув з цією історією з мумією, Гейбе, - зізнався дядько Бен, поклавши руку мені на плече, поки Сарі продовжувала працювати. - Але це лише тому, що я так схвилюваний тим, що відбувається в піраміді.

- А що там відбувається? - нетерпляче запитала я.

- Тато знайшов цілу нову поховальну камеру, - увірвалася Сарі, перш ніж дядько Бен встиг вимовити слово. - Він досліджує частину піраміди, яку ніхто не бачив протягом тисяч років.

- Реально? – я аж пискнув від захвату. – Це ж просто кайф!

Дядько Бен хихикнув.

- Поки нічого не буду розповідати. Сам усе побачиш.

- Побачу? - Я не був упевнений, що саме він має на увазі. - Ти хочеш сказати, що візьмеш мене з собою в піраміду?

Мій голос так пищав від захвату, що напевно його могли почути лише собаки. Але мені було байдуже. Я не міг повірити у свою удачу.

Я насправді потраплю всередину Великої піраміди. В секцію в якій ніхто не був століттями.

- У мене взагалі то вибору небагато, - сухо відповів дядько Бен. - Що ще мені робити з вами двома?

- Там є мумії? - запитав я. - Ми побачимо справжніх мумій?

- Тобі тільки що не вистачило мумії? - сказала Сарі. Це був її черговий недолугий жарт.

Поки що я вибрав тактику ігнорування її.

- А скарби там є, дядьку Бен? Єгипетські реліквії? А настінні розписи?

- Поговоримо про це за вечерею, - сказав він, стягуючи останню пов'язку. Він був одягнений у картату спортивну сорочку та мішкуваті штани під усіма цими бинтами. - Ходімо. Я вмираю з голоду.

- Вниз на перегонки, - крикнула Сарі й відштовхнула мене з дороги, щоб дати собі хорошу фору.

Ми поїли вниз, в ресторані готелю. На стінах були намальовані пальми. Справжні мініатюрні пальми, були висаджені у великих горщиках по всьому ресторану. Великі дерев'яні стельові вентилятори повільно круtilись над головою.

Ми сиділи у великій кабінці. Сарі і я навпроти дядька Бена. Всі вивчали довжелезне меню. Вони були надруковані арабською та англійською мовами.

- Послухай це, Гейбе, - сказала Сарі з самовдоволеною посмішкою на обличчі. Вона почала читати арабські слова вголос.

Ну і показушниця.

Офіціант у білому костюмі приніс кошик з пласким лавашем і миску з якимось зеленим соусом. Туди можна було вмочати хліб. Я замовив звичайний сендвіч і картоплю фрі. Сарі замовила гамбургер. Пізніше, коли ми вечеряли, дядько Бен розповів трохи більше про те, що саме він виявив у піраміді.

- Як ви, мабуть, знаєте, - почав він, відламуючи шматок хліба, - піраміда була побудована десь близько 2500 року до нашої ери, за часів правління фараона Хуфу.

- Будь здоровий, - сказала Сарі. – Я подумала що ти чхнув, а не ім'я назвав.

Ще один недолугий жарт.

Проте дядько Бен хихикнув. Я скорчив їй гримасу.

- Це була найбільша споруда свого часу, - сказав дядько Бен. - Ти знаєш, наскільки широка основа піраміди?

Сарі похитала головою.

- Ні. Наскільки широка? - запитала вона з повним ротом гамбургера.

- Це ж кожен знає, - сказав я, посміхаючись. - Вона тринадцять акрів завширшки.

- Правильно! - вигукнув дядько Бен, явно вражений моїми знаннями.

Сарі кинула на мене здивований погляд.

Один нуль на мою користь!

Ну точніше на користь туристичних путівників мого батька.

- Піраміда була побудована як королівська усипальниця, - продовжував дядько Бен, його вираз його обличчя став серйозним. - Фараон зробив її справді величезною, щоб саму головну поховальну камеру можна було надійно сховати. Єгиптяни боялися розкрадачів гробниць. Вони знали, що люди намагатимуться проникнути всередину і забрати всі цінні коштовності та скарби, які були поховані разом з їхніми власниками. Тому вони побудували десятки тунелів і камер всередині. Створили заплутаний лабіринт, щоб грабіжники не змогли

знайти справжню поховальну кімнату.

- Передай кетчуп, будь ласка, - перебила Сарі.

Я мовчки посунув його.

- Сарі вже чула все це раніше, - сказав дядько Бен, вмочуючи лаваш у темну підливу на своїй тарілці. - Так чи інакше, ми, археологи, думали, що розкопали всі тунелі та кімнати всередині цієї піраміди. Але кілька днів тому ми з моїми робітниками виявили тунель, якого немає на жодній карті. Недосліджений, невідкритий тунель. І ми думаємо, що цей тунель може привести нас до справжньої поховальної камери самого Хуфу!

- Оце так знахідка! - вигукнув я. - І ми з Сарі будемо там, коли ви потрапите саме в гробницю?

Дядько Бен хихикнув.

- Навряд, Гейбе. Це може зайняти роки ретельних досліджень. Але завтра я візьму тебе з собою в тунель. Тоді ти зможеш розказати своїм друзям, що насправді був всередині стародавньої піраміди Хуфу.

- А я вже була в ній, - похвалилася Сарі. Вона перевела очі на мене. - Там дуже темно. Ти можеш злякатися.

- Дуже смішно! Ні, я не злякаюся, - наполягав я. - Нізащо.

****

- Он вона! - сказала Сарі, показуючи у вікно.

Я побачив Велику Піраміду, що піднімалася з жовтого піску, наче якийсь міраж.

Дядько Бен показав спеціальну перепустку охоронцеві в синій уніформі, і ми поїхали вузькою службовою дорогою, що вигиналася в піску за пірамідою. Ми припарку валися поруч з кількома іншими автомобілями та фургонами в синьо-сірій тіні піраміди. Коли я вийшов з машини, мої груди гупали від хвилювання. Я витріщився на величезні, зношені камені Великої піраміди.

Їй певно понад чотири тисяч років. Я збираюся зайти всередину того, що було побудовано чотири тисячі років тому!

- У тебе шнурки розв'язалися, - сказала Сарі, показуючи на них.

Вона точно знала, як повернути хлопця на землю.

Я нахилився до піску, щоб зав'язати шнурки. З якоїсь диявольської причини, лівий завжди розв'язувався, навіть коли я зав'язував його подвійним вузлом.

- Мої працівники вже всередині, - сказав нам дядько Бен. - Тримайтеся ближче один до одного, добре? Не розходьтесь. Тунелі дійсно схожі на лабіринт. Там дуже легко загубитися.

- Все буде добре, - сказав я. Але мій тремтячий голос показував, наскільки я нервував і хвилювалася.

- Не хвилюйся, тату. Я нагляну за Гейбом, - сказала Сарі.

Вона була лише на два місяці старша за мене. Чому вона поводитися так, ніби була моєю нянькою?

Дядько Бен простягнув нам обом ліхтарики.

- Причепіть їх до джинсів, коли ми зйдемо, - сказав він, а потім подивився на мене. - Ти ж не віриш у прокляття, так? Ну, давньоєгипетські.

Я не знав, що відповісти, тому просто похитав головою.

- Добре, - відповів дядько Бен, посміхаючись. - Тому, що один з моїх робітників стверджує, що ми порушили древній указ, увійшовши в цей новий тунель, і що ми пробудили якесь прокляття.

- Ми не боїмося, - сказала Сарі, грайливо підштовхнувши його до входу. - Ходімо, тату.

За кілька секунд ми вже зайшли в невеликий квадратний отвір, вирізаний у камені. Низько нахилившись, я пройшов вузьким тунелем, який, здавалося, поступово спускався вниз.

Дядько Бен йшов попереду, освітлюючи землю яскравим галогенним ліхтариком. Підлога

піраміди була м'якою і піщаною. Повітря було прохолодним і вологим.

- Стіни тут гранітні, - сказав дядько Бен, зупинившись, щоб провести рукою по низькій стелі.

- А всі інші тунелі зроблені з вапняку.

Температура раптово впала. Повітря стало ще вологішим. Нарешті до мене дійшло, чому дядько Бен змусив нас одягнути светри.

- Якщо ти боїшся, ми можемо повернутися, - сказала Сарі.

- Я в порядку, - швидко відповів я.

Тунель раптово закінчився. Перед нами стояла блідо-жовта стіна. Ліхтарик дядька Бена висвітив невеликий темний отвір у підлозі.

- Тепер спускаємося, - сказав дядько Бен, стогнучи й стаючи на коліна. Він повернувся до мене. - Боюся, що до наступного тунелю немає сходів. Мої робітники встановили мотузкову драбину. Просто не поспішайте, повільно, по одній сходинці за раз, і все буде добре.

- Легко, - відповів я. Але мій голос трохи зрадив мене.

- Просто не дивися вниз, - порадила Сарі. - У тебе може запаморочитися в голові, і ти впадеш.

- Підбадьорила, - сказав я їй, проштовхнувся повз. - Я спущуся першим.

Мені вже набридла її зверхність. Треба показати їй, хто тут хоробрий, а хто ні.

- Ні. Першим піду я, - сказав дядько Бен, піднявши руку, щоб зупинити мене. - Тоді я посвічу на драбину і допоможу тобі спуститися.

З черговим стогоном він поліз у діру. Він був занадто великий, так, що майже не поміщався туди.

Ми з Сарі нахилилися над отвором і дивилися вниз, спостерігаючи, як він спускається.

Мотузкова драбина була не дуже надійною. Вона гойдалася туди-сюди під його вагою, коли він повільно, обережно, спускався вниз.

- Це буде не так легко, - тихо сказав я.

Сарі нічого не відповіла. У тьмяному світлі я побачив її стурбований вираз обличчя. Вона жувала нижню губу, коли її батько спустився на дно тунелю.

Вона теж нервувала. Це мене дуже підбадьорило.

- Все гаразд, я спустився. Ти наступний, Гейбе, - покликав мене дядько Бен.

Я повернувся і став ногами на мотузяну драбину. Потім посміхнувся Сарі.

- Побачимося.

Я поставив руки по боках мотузяної драбини. Але коли я почав спускатися вниз, раптом закричав.

- Ой!

Мотузка не була гладкою. Вона була страшенно грубою. Вона порізала мені руки.

Різкий удар болю змусив мене відкинути руки.

І ще до того, як я зрозумів, що відбувається, я почав падати.

Дві руки потягнулися до мене. Вони блискавично розрізали повітря і схопили мене за зап'ястя.

- Тримайся! - закричала Сарі.

Вона сповільнила моє падіння рівно настільки, щоб я встиг вхопитися за боки мотузкової драбини.

- Охх! - вдалося вимовити мені.

Це було найкраще, на що я спромігся. Я вхопився за мотузку з останніх сил, чекаючи, коли моє серце перестане калатати. Заплющив очі й не ворухився. Просто стискав мотузку так сильно, що у мене аж заболіли руки.

- Я врятувала тобі життя, - крикнула мене Сарі, нахилившись у діру. Її обличчя було за кілька сантиметрів від мого.

Я розплющив очі й витріщився на неї.

- Дякую, - сказав я без жодної іронії.

- Без проблем, - відповіла Сарі й розсміялася. Мабуть, від полегшення.

Чому не я врятував її життя? Чому мені ніколи не випадає шансу стати героєм?

- Що сталося, Гейбе? - покликав дядько Бен з тунелю поверхом нижче.

Його гучний голос голосно відлунював у кімнаті. Широке коло світла від його ліхтарика танцювало на гранітній стіні.

- Мотузка порізала мені руки, - пояснив я. - Я не очікував...

- Не поспішай, - спокійно сказав він. - По одній сходинці за раз, пам'ятаєш?

- Розслаб руки. Не ковзай ними, - порадила Сарі, її обличчя проглядало крізь отвір наді мною.

- Гаразд, гаразд, - сказав я, починаючи нормально дихати.

Зробив глибокий вдих і затримав його. Потім, повільно та обережно, спустився вниз довгою мотузковою драбиною.

Трохи згодом ми всі троє стояли на підлозі тунелю, тримаючи в руках запалені ліхтарики.

Наші очі стежили за колами світла.

- Сюди, - тихо сказав дядько Бен і попрямував праворуч, йдучи повільно, прихилиючись під низькою стелею.

Наші кросівки хрустіли на піщаній підлозі. Я побачив ще один тунель, що вів праворуч, потім ще один тунель ліворуч.

- Ми дихаємо повітрям, якому чотири тисячі років, - сказав Бен, тримаючи ліхтар спрямований на підлогу перед ним.

- Пахне так само як у бабусі в гостях, - прошепотів я Сарі. Вона засміялася.

Повітря справді пахло старістю. Було якимось важким і затхлим. Як на чиемусь горищі.

Тунель трохи розширився, повернувши праворуч.

- Ми заглиблюємося під землю, - сказав дядько Бен. - Але у тебе відчуття, що ти йдеш під гору!

Ми з Сарі пробурмотіли, що так.

- Вчора ми з татом досліджували один з бічних тунелів, - розповіла мені Сарі. - Ми знайшли у крихітній кімнаті гробницю для мумій. Гарну, в ідеальному стані.

- У ній була мумія? - нетерпляче запитав я. Мені дуже хотілося побачити мумію.

У музеї вдома була лише одна. Я витріщався на неї й вивчав її все своє життя.

- Ні. Вона була порожня, - відповіла Сарі.

- Чому у мумії було мало друзів? - запитав дядько Бен, раптово зупинившись.

- Я не знаю, - відповів я.

- Важко було часто виходити гуляти, - вигукнув дядько Бен.

Він засміявся зі свого жарту. Ми з Сарі змогли лише кволо посміхнутися.

- Не заохочуй його в цьому, - сказала мені Сарі, досить голосно, щоб її батько почув. - Він знає мільйон жартів про мумій, і всі вони однаково погані.

- Зачекай. Секундочку, - сказав я. Мені доведеться нахилитися, щоб зав'язати шнурки на

кросівках, які знову розв'язались.

Тунель вигнувся, а потім розділився на два.

Дядько Бен повів нас лівим тунелем. Той був настільки вузьким, що нам довелося протискуватися крізь нього, прокладаючи собі шлях. Ми йшли так, доки тунель не привів нас у велику кімнату з високою стелею.

Я випростався і потягнувся. Добре, що я ніде не подряпався.

Потім обвів поглядом велику кімнату.

Біля дальньої стіни було кілька людей, які працювали з землерийними інструментами. Над ними висіли яскраві прожектори, під'єднані до портативного генератора.

Дядько Бен підвів нас до них і представив. Робітників було четверо, двоє чоловіків і дві жінки.

Ще один чоловік стояв збоку з блокнотом у руці. Він був єгиптянином, одягнений у все біле, окрім червоної бандани на шиї. У нього було пряме чорне волосся, зачесане назад і зав'язане у хвіст за головою. Він витріщився на нас із Сарі, але не підійшов. Здавалося, він уважно вивчав нас.

- Ахмеде, ти вчора вже познайомився з моєю донькою. А це Гейб, мій племінник, - звернувся до нього дядько Бен.

Ахмед кивнув, але не посміхнувся і нічого не сказав.

- Ахмед з університету, - пояснив мені дядько Бен тихим голосом. – Він попросив дозволу поспостерегти за нами, і я погодився. Він дуже тихий. Але не дозволяй йому розповідати тобі про стародавні прокляття. Це він постійно лякає мене, що я в смертельній небезпеці.

Ахмед кивнув, але нічого не відповів. Він просто довго дивився на мене.

Дивний хлопець.

А ще мені було цікаво, чи розповідь він мені про стародавні прокляття. Я любив подібні історії.

Дядько Бен повернувся до своїх робітників.

- Ну що? Є якийсь прогрес сьогодні? - запитав він.

- Ми думаємо, що вже дуже близько, - відповів молодий рудий чоловік у вицвілих джинсах і синій джинсовій робочій сорочці. А потім додав: - Але це просто передчуття.

Бен насупився.

- Дякую, Квазімодо, - сказав він.

Усі робітники засміялися. Мабуть, їм подобалися жарти дядька Бена.

- Квазімодо був горбанем з Нотр-Даму, - пояснила мені Сарі своїм тоном задаваки.

- Знаю, знаю, - роздратовано відповів я. - Я зрозумів жарт і без тебе.

- Можливо, ми йдемо зовсім не в тому напрямку, - сказав дядько Бен робітникам, почісуючи лисину на потилиці. - Тунель може бути десь там.

Він показав на стіну праворуч.

- Ні, я думаю, що ми зовсім поруч, Бен, - сказала молода жінка, з обличчям, вимазаним пилом. - Ходи сюди. Я хочу тобі дещо показати.

Вона підвела його до великої купи каміння та уламків. Він посвітив ліхтарем туди, куди вона показувала. Потім дядько нахилився ближче, щоб розглянути те, що вона йому показувала.

- Це дуже цікаво, Крісті, - сказав дядько Бен, потираючи підборіддя. Вони почали довгу дискусію.

Через деякий час до камери увійшли ще троє робітників з лопатами та кирками. Один з них ніс якесь електронне обладнання в пласкому металевому корпусі. Це було трохи схоже на портативний комп'ютер.

Я хотів запитати дядька Бена, що це таке, але він все ще сидів у кутку, занурений у дискусії з працівницею, на ім'я Крісті.

Ми з Сарі повернулися до входу в тунель.

- Думаю, він вже забув про нас, - похмуро сказала Сарі.

Я з розпачем погодився. Потім посвітив ліхтариком у високу потріскану стелю.

- Як тільки він спускається сюди з робітниками, він забуває про все, крім своєї роботи, - сказала вона, зітхаючи.

- Не можу повірити, що ми справді всередині стародавньої піраміди! - вигукнув я.

Сарі розсміялася. Вона гупнула по підлозі одним кросівком.

- Поглянь – стародавня пилюка, - сказала вона.

- Ага, - я теж підняв трохи піщаного бруду. - Цікаво, хто ходив тут останнім. Може, якась єгипетська жриця. Або навіть фараон. Вони могли стояти прямо тут. На цьому самому місці.

- Ходімо прогуляємось, - раптом сказала Сарі.

- Га?

Її темні очі заблищали, а на обличчі з'явився справді диявольський вираз.

- Ходімо, Гейбі! Просто пройдемося якимись тунелями не більше.

- Не називай мене Гейбі, - випалив я. - Сарі, ти ж знаєш, що я це ненавиджу!

- Ой ну вибач, - перепросила вона, хихикаючи. - То ти йдеш?

- Нам не можна, - протягнув я, дивлячись на дядька Бена. Він сперечався з робітником, який ніс щось схоже на ноутбук. - Твій тато сказав, що ми повинні триматися поруч. Він сказав...

- Він буде зайнятий тут годинами, - перебила вона, озирнувшись на батька. - Він навіть не помітить, що ми пішли. Повір.

- Але, Сарі, - почав я.

- Крім того, - продовжила вона, поклавши руки мені на плечі і підштовхуючи мене назад до дверей палати, - він не захоче, щоб ми тут стовбичили. Ми тільки заважатимемо.

- Сарі!

- Я вчора ходила на розвідку, - сказала вона, штовхаючи мене обома руками. - Ми не підемо далеко. Ти не зможеш загубитися. Всі тунелі ведуть назад до цієї великої кімнати. Повір.

- Я просто не думаю, що нам треба це робити, - сказав я, дивлячись на дядька Бена. Він стояв навколішки, копаючи стіну якоюсь киркою.

- Відпусти мене, - сказав я їй. - Справді. Я ...

І тоді вона сказала те, на що я давно чекав. Що вона завжди говорить, коли хоче домогтися свого.

- Ти боягуз?

- Ні, - запротестував я. - Знаєш, твій тато казав...

- Боягуз? Боягуз? Курча? - Вона почала кудкудакати, як курча. Дійсно нестерпно.

- Припини, Сарі!

Я намагався звучати жорстко і загрозово.

- Ти боїшся, Гейбі, - повторила вона, посміхаючись до мене, наче шойно здобула якусь велику перемогу. - Чи як, Гейбі?

- Припини мене так називати!

Вона просто витріщилася на мене.

- Гарзд, гарзд. Ходімо прогуляємось, - сказав я їй.

Ну а що ще я міг сказати?

- Але недалеко, - додав одразу.

- Не хвилюйся, - сказала вона, посміхаючись. - Ми не заблукаємо. Я просто покажу тобі деякі з тунелів, які я бачила вчора. В одному з них на стіні вирізаний дивний малюнок тварини. Здається, це якийсь кіт. Але я не впевнена.

- Справді? - я аж розгубився від хвилювання. - Я бачив фотографії рельєфного різьблення, але я ніколи...

- Це може бути просто кіт, - сказала Сарі. - Або людина з головою тварини. Це справді прикольнo виглядає.

- Де воно? - запитав я.

- Йди за мною.

Ми обидва поглянули на дядька Бена, який стояв навкарачки навколішки, відколупуючи кам'яну стіну.

Врешті я пішов за Сарі.

Ми протиснулися вузьким тунелем, потім повернули й пішли трохи ширшим тунелем праворуч. Я вагався, відстаючи від неї на кілька кроків.

- Ти впевнена, що ми зможемо повернутися назад? - запитав я, не підвищуючи голосу, щоб вона не могла звинуватити мене в тому, що я виглядаю наляканим.

- На всі сто відсотків, - відповіла вона. - Тримай світло на підлозі. Там на іншому кінці цього

тунелю є невеличка кімната, яка виглядає досить затишною.

Ми пішли тунелем, який вигинався праворуч. Він розгалужувався на два низькі отвори, і Сарі пішла в той, що ліворуч. Повітря стало трохи теплішим. Запахло затхлістю, наче люди курили там сигарети.

Цей тунель був ширший за інші. Сарі йшла швидше, випереджаючи мене.

- Гей, зачекай! - крикнув я.

Я поглянув вниз і помітив, що мій шнурок знову розв'язався. Вимовивши гучний, роздратований стогін, я нахилився, щоб зав'язати його.

- Гей, Сарі, чекай!

Здавалося, вона мене не почула.

Я бачив її світло вдалині, яке ставало дедалі слабшим у тунелі.

А потім раптово зникло.

У неї перегорів ліхтарик?

Ні.

Напевно, тунель вигнувся, вирішив я.

Вона просто зникла з поля мого зору.

- Гей, Сарі! - покликав я. - Зачекай! Зачекай!

Я втупився вперед у темний тунель.

- Сарі?

Чому вона не відповідала мені?

- Сарі!

Мій голос луною розлетівся у довгому, вигнутому тунелі.

Ніхто не відповів. Я покликала ще раз і почув, як мій голос стихає, а відлуння повторює її ім'я знову і знову.

Спочатку я розлютився.

Я знав, що робить Сарі.

Вона навмисно не відповідала. Спеціально намагалася налякати мене. Їй треба було довести, що вона хоробра, а я – «миша боягузлива».

Одразу згадався інший випадок, який стався за кілька років до цього. Сарі та дядько Бен приїхали до мене додому в гості. Думаю, нам із Сарі було по сім чи вісім років.

Ми вийшли на вулицю погратися. Був сірий день, насувався дощ.

У Сарі була скакалка, і вона, як завжди, вихвалялася, показуючи мені, як добре вона вмє стрибати. Потім, звичайно, коли вона дозволила мені спробувати, я спіткнувся і впав, а вона сміялася, як божевільна.

Я вирішив помститися їй, відвівши її до покинутого старого будинку за кілька кварталів вище по вулиці.

Всі діти по сусідству вірили, що в цьому будинку живуть привиди.

Це було дуже цікаве місце, щоб пробратися туди й полазити там, хоча наші батьки завжди попереджали нас триматися якомога далі від нього, бо він розвалювався і був небезпечним.

Тож я привів Сарі до цього будинку і сказав їй, що в ньому живуть привиди. Ми пробралися всередину через розбите вікно в підвалі.

Надворі ще більше потемніло, і почався дощ.

Все було ідеально. Видно, що Сарі дуже боялася залишатися сама в старому моторошному будинку. Я, звісно, зовсім не злякався, бо вже бував там раніше.

Ми почали бродити будинком. Я йшов попереду. Але якось ми розділилися. Надворі почав гриміти грім і блискавки. Через розбиті вікна лив дощ.

Я вирішив, що, можливо, нам краще повернутися додому. Я покликала Сарі. Ніхто не відповів.

Я погукав ще раз. Знову не відповіла.

Потім почувся страшенний гуркіт.

Вигукуючи її ім'я, я почав бігати з кімнати в кімнату. Я був наляканий до смерті. Був впевнений, що сталося щось жахливе. Я оббіг усі кімнати в будинку, лякаючись все більше і більше.

Я не міг її знайти.

Кричав і кричав, але вона не відповідала мені.

Я так злякався, що почав плакати.

Потім я взагалі запанікував і побіг з дому під проливним дощем.

Я біг крізь грім і блискавки, плачучи всю дорогу додому.

Повернувшись, я був наскрізь мокрий.

Забіг на кухню, ридаючи й кричучи, що загубив Сарі в будинку з привидами.

А вона була там. Сиділа за кухонним столом. В теплі та добрі. Уплітала великий шматок шоколадного торта. З самовдоволеною посмішкою на обличчі.

І тепер, вдивляючись у темряву піраміди, я знав, що Сарі знову робить те саме зі мною.

Намагається налякати мене.

Намагалася зробити з мене дурня.

Чи на цей раз ні?

Пробираючись низьким вузьким тунелем, тримаючи ліхтар прямо перед собою, я нічого не міг з собою вдіяти.

Мій гнів швидко перейшов у занепокоєння, а в голові закрутилися тривожні питання.

Що, як вона не грала зі мною злий жарт?

Що, як з нею сталося щось погане?

Що, як вона оступилася і провалилася в яму?
Або опинилася в пастці у прихованому тунелі?

Або...

Я не знав, що саме.

Не міг ясно мислити.

Мої кросівки голосно гупали по піщаній підлозі, коли я почав напів йти, напів бігти по звивистому тунелю.

- Сарі? - гукав я. Тепер уже не дбаючи про те, чи прозвучить мій голос перелякано, чи ні.

Де вона поділась?

Вона ж була не так далеко переді мною. Я повинен принаймні бачити світло її ліхтарика.

- Сарі?

У цьому вузькому просторі їй ніде було сховатися. Я зайшов не у той тунель?

Не може бути.

Я весь час був у тому самому тунелі. У тому самому тунелі, в якому я бачив, як вона зникла.

- Не кажи «зникла», - вилаявся сам до себе. - Навіть не думай про це слово!

Раптом вузький тунель закінчився. Невеличкий отвір вів до маленької квадратної кімнати. Я швидко поводив ліхтариком з боку в бік.

- Сарі?

Ніяких ознак.

Стіни були голі. Повітря було теплим і затхлим.

Я швидко поводив ліхтариком по підлозі, шукаючи сліди Сарі. Підлога була твердішою, тут було менше піску. Слідів не було.

- От дідько! - тихо вигукнув я, коли світло ліхтарика впало на предмет біля дальньої стіни.

Моє серце калатало. Я нетерпляче зробив кілька кроків ближче, поки не опинилася всього в декількох футах від нього.

Це був саркофаг для мумії.

Велика, кам'яна скриня для мумії, щонайменше вісім футів завдовжки.

Вона була прямокутною, із загнутими кутами. Кришка була різьблена. Я підійшов ближче і направив туди світло.

На кришці було вирізане людське обличчя.

Обличчя жінки. Воно було схоже на маску смерті, яку ми вивчали в школі.

Воно дивилося широко розплющеними очима прямо в стелю.

- Нічого собі! - вигукнув я вголос. Справжній саркофаг для мумії.

Різьблене обличчя на кришці, мабуть, колись було яскраво розфарбоване. Але з плином століть колір потьмянів. Тепер обличчя було сірим та блідим, як смерть.

Дивлячись на верхню частину саркофага, гладку і досконалу, я задавався питанням, чи бачив її дядько Бен.

Або ж це я зробив відкриття!

Чому воно стоїть само по собі в цій маленькій кімнаті? І що там може бути всередині?

Я набрався сміливості, щоб провести рукою по гладкому каменю кришки, коли почув скрип.

І побачив, як кришка почала підійматися вгору.

- Ох! - вирвався з моїх вуст тихий викрик.

Спочатку я подумав, що мені це здалося.

Я не ворухнувся. Тримав світло націленим на кришку.

Кришка піднялася ще трохи.

Я почув шиплячий звук, що виходив зсередини великої труни, як повітря, що виходить з пляшки газованої води, коли ви вперше відкриваєте її.

Видавивши ще один тихий писк, я зробив крок назад.

Кришка піднялася ще на дюйм.

Я зробив ще один крок назад.

Ліхтарик випав у мене з рук.

Піднявши його тремтячою рукою, я посвітив на саркофаг з мумією.

Кришка була відкрита майже на фут.
Я глибоко вдихнув повітря і затримав його.
Хотілося втекти, але страх не давав мені й поворухнутися.
Хотів закричати, але знав, що не зможу вимовити ані звуку.
Кришка скригнула і відкрилася ще на дюйм. Потім ще.
Я опустив ліхтарик до отвору. Світло тремтіло в моїй руці.
З темної глибини стародавньої труни я побачив очі, що дивилися на мене.

Я тихо зойкнув.

І завмер.

Відчув, як холодний озноб пробіг по спині.

Кришка повільно відсунулася ще на дюйм.

На мене витріщилися очі.

Холодні очі.

Злі очі.

Древні очі.

Мій рот роззявився сам по собі.

І перш ніж усвідомити це, я почав кричати.

Кричати на все горло.

Поки я кричав, не в змозі відвернутися, втекти чи поворухнутися, кришка розкрилася до кінця.

Повільно, наче уві сні, темна постать піднялася з глибини саркофага і вилізла назовні.

- Сарі!

Широка посмішка розпливлася по її обличчю. Її очі радісно світилися.

- Сарі, це взагалі ніфіга не смішно!

Мені вдалося крикнути страшенно пронизливим голосом, який відскочив від кам'яних стін.

Але вона сміялася надто сильно, щоб мене почути. Гучний, презирливий сміх.

Я був такий розлючений, що вже шукав, чим би в неї кинути.

Але поруч нічого не було, навіть камінчика на підлозі.

Дивлячись на неї, мої груди все ще здійсалися від страху.

Я дійсно ненавидів її тоді.

Вона знову зробила з мене повного дурня.

Я стояв і кричав від переляку, як дитина.

Я знав, що вона ніколи не дасть мені про це забути.

Ніколи.

- Ти б бачив вираз свого обличчя! - вигукнула вона, коли нарешті перестала сміятися. -

Шкода, що у мене немає фотоапарата.

Я був надто розлючений, щоб відповісти. Просто загарчав на неї.

Потім витягнув із задньої кишені маленьку руку мумії й почав крутити її в руці. Мене завжди заспокоювало крутіння цією рукою, коли я був засмучений. Зазвичай це допомагало заспокоїтися. Але зараз здавалося, що я ніколи не заспокоюся.

- Я ж казала тобі, що вчора знайшла порожній саркофаг, - сказала вона, відкидаючи волосся з обличчя. - Хіба ти не пам'ятаєш?

Я знову просто загарчав.

Бо відчував себе повним ідіотом. Спочатку повівся на дурний костюм мумії дядька Бена. А тепер це.

Про себе я пообіцяв їй відплатити. Навіть якщо це буде останнім, що я зроблю в житті.

- Вираз твого обличчя, це щось, - повторила вона, хитаючи головою.

- Подивився я б на тебе, якщо тебе б так налякали, - сердито пробурмотів я.

- Ти не зможеш мене налякати, - відповіла вона. - Мене так просто не візьмеш.

- Ха!

Це була найкраща відповідь, яку я міг придумати на той момент.

Не дуже розумно, знаю. Але я був надто злий, щоб бути розумним.

Вже уявляв, як беру Сарі на руки й кидаю її назад в ящик для мумії, опускаю кришку і замикаю її - коли почулись кроки, що наближались в тунелі.

Глянувши на Сарі, я побачив, як змінився її вираз обличчя. Вона теж їх почула.

Через кілька секунд до маленької кімнати увірвався дядько Бен.

Навіть у тьмяному світлі, я одразу побачив, що він дуже розлючений.

- Я думав, що можу довіряти вам обом, - процідив він крізь зуби.

- Тату... - почала Сарі.

Але він різко обірвав її.

- Я вірив, що ви нікуди не підете, не сказавши мені. Ти знаєш, як легко загубитися в цьому місці? Загубитися назавжди?

- Тату, - знову почала Сарі. - Я просто показувала Гейбу кімнату, яку знайшла вчора. Ми збиралися відразу ж повернутися. Справді.

- Тут сотні тунелів, - гаряче сказав дядько Бен, ігноруючи пояснення Сарі. - Можливо, тисячі. Багато з них ніколи не були досліджені. Ніхто ніколи не був у цій частині піраміди раніше. Ми навіть не уявляємо, які там небезпеки. Ви двоє не можете просто піти туди самі! Ти хоч уявляєш як я злякався, коли повернувся, а вас вже не було?

- Пробач, - в унісон сказали ми з Сарі.

- Ходімо, - сказав дядько Бен, показуючи ліхтариком на двері. - Ваш візит до піраміди на сьогодні завершено.

Ми пішли за ним у тунель. Мені було дуже гидко на душі.

Мало того, що я повівся на дурний жарт Сарі, так ще й дуже розлютив свого улюбленого дядька.

Сарі завжди втягує мене в неприємності. З самого дитинства.

Тепер вона йшла попереду мене, під руку з татом, щось розповідала йому, притуливши обличчя до його вуха.

Раптом вони обоє розсміялися й обернулися, щоб подивитися на мене.

Я відчув, як моє обличчя стає гарячим. Я знав, що вона йому сказала.

Вона розповіла про те, як сховалася в саркофазі й змусила мене кричати, як перелякане дівчисько.

А тепер вони обидва хихотіли над тим, яким я був довірливим дурником.

- І тобі теж щасливого Різдва! - гірко вигукнув я.

Це розсмішило їх ще дужче.

*****

Ми провели ніч у готелі в Каїрі.

Я обіграв Сарі у двох партіях у «Скрабл» поспіль, але мені від цього не стало легше.

Вона продовжувала скаржитися, що у неї тільки голосні літери, і тому гра була не чесною.

Зрештою, я відніс свій набір для гри в «Скрабл» назад до себе в кімнату, і ми сіли й втупилися в телевізор.

Наступного ранку ми поснідали в номері.

Я замовив млинці, але вони не були схожі на жодні млинці, які я коли-небудь їв.

Вони були жорсткі та зернисті, наче зроблені з коров'ячої шкури чи ще чогось.

- Що ми сьогодні будемо робити? - запитала Сарі дядька Бена, який все ще позіхав і потягувався після двох чашок чорної кави.

- У мене зустріч у Каїрському музеї, - відповів він, поглянувши на наручний годинник. - Це всього за кілька кварталів звідси. Я подумав, що ви двоє могли б побродити по музею, поки я буду на зустрічі.

- Це так захопливо, що я аж не можу, - саркастично відповіла Сарі.

Вона сьорбнула ще одну ложку пластівців. На маленькій коробочці з пластівцями були арабські написи, а тигр Тоні щось говорив арабською. Я хотів зберегти коробку й взяти додому, щоб показати друзям.

Але я знав, що Сарі буде сміятися з мене, якщо я попрошу її про це, тому не став цього робити.

- У музеї цікава колекція мумій, Гейбе, - сказав мені дядько Бен. Він хотів налити собі третю чашку кави, але горнятко було порожнє. - Тобі сподобається.

- Якщо тільки вони не вилізуть зі своїх гробниць, - сказала Сарі.

Відстій. Дійсно відстій.

Я показав їй язик. Вона жбурнула в мене через стіл мокрі глазуровані пластівці.

- Коли повернуться мої мама з татом? - запитав я дядька Бена.

Я раптом зрозумів, що скучив за ними.

Він почав відповідати, але тут задзвонив телефон. Дядько Бен зайшов до спальні й підняв слухавку.

Це був старомодний чорний телефон з круглим циферблатом замість кнопок.

Коли він говорив, його обличчя сповнилося занепокоєнням.

- Плани змінилися, - сказав він через кілька секунд, поклавши слухавку й повернувшись до вітальні.

- Що сталося, тату? - запитала Сарі, відсуваючи миску з пластівцями.

- Важко пояснити. Це дуже дивно, - відповів він, чухаючи потилицю. - Двоє моїх робітників захворіли минулої ночі. Якесь загадкова хвороба.

Вираз його обличчя став задумливим, стурбованим.

- Їх відвезли до лікарні тут, у Каїрі, - він почав шукати свій гаманець та інші речі. - Думаю, мені краще негайно поїхати туди.

- А як же ми з Гейбом? - запитала Сарі, дивлячись на мене.

- Мене не буде всього годину. Може трішки більше, - відповів її батько. - Залишайтеся тут, у кімнаті, добре?

- У кімнаті? - Сарі майже заплакала. Для неї це прозвучало як покарання.

- Ну, добре. Якщо хочеш, можеш спуститися у вестибюль. Але не виходь з готелю.

Через кілька хвилин він натягнув свою сафарі-куртку, востаннє перевірів, чи має при собі гаманець і ключі, і поспішив вийти за двері.

Ми з Сарі похмуро подивилися одне на одного.

- Чим хочеш зайнятись? - запитав я, колупаючи виделкою холодні, недоїдені млинці на тарілці.

Сарі знизала плечима.

- Тут спекотно.

Я кивнув.

- Так. Близько сорока п'яти градусів за Цельсієм.

- Нам треба десь провітритись, - сказала вона, підводячись і потягуючись.

- Ти маєш на увазі спуститися в вестибюль? - перепитав я, все ще колупаючи млинці, розриваючи їх виделкою на шматочки.

- Ні. Я маю на увазі прогулятись деінде, - відповіла Сарі.

Вона підійшла до дзеркала в вітальні й почала розчісувати своє пряме чорне волосся.

- Але дядько Бен наказав... - почав я.

- Ми не підемо далеко, - сказала вона, а потім швидко додала: - Якщо ти звісно не боїшся.

Я скорчив їй гримасу. Не думаю, що вона побачила.

Сарі була зайнята милуванням собою в дзеркалі.

- Гаразд, - сказав я їй. - Можемо піти до музею. Твій тато казав, що це всього за квартал звідси.

Я був сповнений рішучості більше не бути слабаком. Якщо вона хотіла не послухатися тата і піти гуляти, я не проти.

Відтепер, я буду мачо. Ніяких повторень вчорашнього дня - більше ніколи.

- Музей? - вона скорчила гримасу. - Ну... гаразд. Але ж нам дванадцять, зрештою. Ми ж не немовлята. Ми можемо піти кудись, якщо захочемо.

- Так, можемо, - сказав я. - Напишу дядькові Бену записку і скажу йому, куди ми йдемо, на випадок, якщо він повернеться раніше за нас.

Я підійшов до столу. Взяв ручку і невеликий блокнот.

- Якщо ти боїшся, Гейбі, ми можемо просто прогулятися навколо готелю, - сказала вона дражливим голосом, дивлячись на мене і чекаючи, як я відреаую.

- Не дочекаєшся, - твердо сказав я. - Ми йдемо до музею. Якщо хіба ти не боїшся.

- Не дочекаєшся, - сказала вона, імітуючи мене.

- І не називай мене Гейбі, - додав я.

- Гейбі, Гейбі, Гейбі, - бурмотіла вона, просто щоб роздратувати.

Я написав записку дядькові Бену.

Потім ми спустилися ліфтом у вестибюль. Ми запитали молоду жінку за стійкою, де знаходиться Каїрський музей.

Вона сказала, що треба повернути праворуч біля готелю і пройти два квартали. Сарі завагалася, коли ми вийшли на яскраве сонце.

- Ти впевнений, що готовий до цього?

- А що може піти не так? - відповів я.

- Ходімо. Сюди, - сказав я, прикриваючи очі від яскравого сонячного світла рукою.

- Так спекотно, - поскаржилася Сарі.

На вулиці було багатолюдно і гамірно.

Я нічого не чув за гудками автомобілів. Водії тут налягають на клаксони, як тільки заводять машину, і не припиняють сигналізувати, поки не прибудуть до місця призначення.

Ми з Сарі трималися поруч, пробираючись крізь натовп на тротуарі.

Повз нас проходили різні люди. Були чоловіки в ділових костюмах американського стилю, які йшли поруч з чоловіками, одягненими в білі піжами вільного крою. Ми бачили жінок, які виглядали так ніби на будь-якій вулиці в Америці - в різнокольорових легінсах, стильних спідницях і штанях. Жінки в джинсах. За ними йшли жінки в довгих, струмлих чорних сукнях, з обличчями, прикритими важкими чорними вуалями.

- Це точно не схоже на те, що у нас вдома! - вигукнув я, перекрикуючи вереск автомобільних клаксонів.

Я був настільки зачарований цими цікавими людьми, які юрмилися на вузькому тротуарі, що навіть не встигав подивитися на будівлі.

Не зчувшись коли ми вже стояли перед музеєм - високою кам'яною спорудою, що височіла над вулицею за крутосхилими сходами.

Ми піднялися сходами й увійшли в обертові двері музею.

- Ого, як тут тихо! - сказав я пошепки.

Було приємно втекти трохи далі від гудків, переповнених тротуарів і криків людей.

- Як ти думаєш, чому вони так сильно сигналять? - запитала Сарі, чухаючи вуха.

- Мабуть, тут так заведено, - відповів я.

Ми зупинилися й озирнулися. Сарі та я стояли в центрі величезного відкритого вестибюля.

Високі мармурові сходи здіймалися вгору ліворуч і праворуч. Здвоєні білі колони обрамляли широкий дверний отвір, який вів вглиб.

Величезна фреска через всю стіну праворуч змальовували вид на піраміди й Ніл з висоти пташиного польоту. Ми постояли, милуючись фрескою деякий час.

Потім підійшли до задньої стіни й запитали жінку за інформаційним стендом про кімнату з муміями.

Вона мило посміхнулася нам і сказала досконалою англійською, щоб ми йшли сходами праворуч.

Наші кросівки голосно застукотіли по блискучій мармуровій підлозі. Сходи, здавалося, йшли вгору вічно.

- Це більше схоже на альпінізм, - поскаржився я на півдорозі вгору.

- Давай хто перший до гори, - сказала Сарі, посміхаючись, і побігла, перш ніж я встиг відповісти.

Звісно, вона випередила мене кроків на десять. Я чекав, що вона назве мене «слоупоком», «равликом» чи ще чимось. Але вона вже дивилась на те, що нас чекає попереду.

Темна кімната з високою стелею, здавалося, тягнулася нескінченно. Скляна вітрина стояла в центрі входу. Всередині була величезна та детальна інсталяція з дерева та глини.

Я підійшов ближче, щоб добре роздивитися.

На будівництві було видно, як тисячі робітників тягнуть по піску величезні вапнякові брили до частково збудованої піраміди.

Також у кімнаті за вітриною я побачив величезні кам'яні статуї, великі гробниці з муміями, вітрини зі скла та кераміки, а також вітрини з артефактами та реліквіями.

- Здається, це те саме місце! - радісно вигукнула я, підбігаючи до першої вітрини.

- Ого, що це? Якийсь гігантський пес? - запитала Сарі, вказуючи на величезну статую біля стіни.

Істота мала голову лютої собаки й тіло лева. Її очі дивилися прямо перед собою, і вона, здавалося, була готова накинутися на будь-кого, хто наблизиться до неї.

- Таких істот ставлять перед могилами, - сказав я Сарі. - Ну знаєш... Щоб захистити місце.

Відлякувати грабіжників могил.

- Як сторожових псів, - сказала Сарі, підходячи ближче до стародавньої скульптури.

- Гей, тут же мумія! - вигукнув я, нахилившись над стародавньою кам'яною труною. - Дивись!

Сарі підійшла до мене, все ще дивлячись на величезну скульптуру.

- Ага. Це мумія, ясно, - сказала вона, явно не вражена. Здається, вона бачила їх набагато більше, ніж я.

- Вона така маленька, - сказав я, дивлячись на пожовклу марлю щільно обгорнуту навколо худорлявої голови й тіла.

- Наші предки були креветками, - відповіла Сарі. - Як думаєш, це чоловік чи жінка?

Я глянула на табличку збоку труни.

- Там написано, що це чоловік.

- Мабуть, це все одно не дуже допомогло, - сказала вона і розсміялася з власного зауваження.

- Вони зробили чудову роботу з обгортання, - сказав я, розглядаючи ретельно загорнуті пальці на руках, які були схрещені на грудях мумії. - Я був мумією на позаминулому Геллоуні, і мій костюм повністю розпався через десять хвилин!

Сарі лиш закотила очі.

- Ти знаєш, як вони робили мумії? - запитав я, пересуваючись, щоб подивитися на неї з іншого боку. - Знаєш, що вони робили в першу чергу? Вони діставали мозок.

- Фуу! Припини, - сказала вона, висолопивши язика і скрививши обличчя.

- Хіба ти не знала про це? - запитав я, радіючи, що володію справді жахливою інформацією, якої вона не знала.

- Будь ласка, досить, - сказала вона, піднявши одну руку, ніби відгороджуючись від мене.

- Та послухай, це цікаво, - наполягав я. - Мозок мали діставати першим. У них був спеціальний інструмент. Він був схожий на довгий, тонкий гачок. Вони запихали його в ніс трупа, поки він не досягав мозку, а потім ворушили ним туди-сюди, поки мозок не перетворювався на кашу. Ніби міксером яєчно збивали.

- Припини! - благала Сарі, затуляючи вуха.

- Потім вони брали довгу ложку, - продовжував я радісно, - і зачерпували мозок потроху за один раз.

Я зробив відповідний рух рукою.

- Черп, черп, черп. Вони діставали мозок через ніс. А іноді вони виривали очне яблуко і зачерпували мозок прямо через очну ямку.

- Гейб, я серйозно! - Сарі майже кричала.

Вона справді виглядала так, ніби її зараз знудить.

Вона аж позеленіла!

Я був у захваті. Я ніколи не знав, що Сарі була такою брезгливою. Але від мене її справді нудило.

Чудово! Я обов'язково запам'ятаю цей прийом.

- Це все правда, - сказав я їй, не в силах стримати широку посмішку.

- Просто замовкни, - пробурмотіла вона.

- Звичайно, іноді вони не витягували мозок через ніс. Іноді вони просто відрізали голову.

Тоді вони виливали мозок через шию і вставляли голову назад на тіло. Вони просто пришивали її назад.

- Гейб...

Я весь цей час дивився на неї, спостерігаючи за її реакцією. Вона виглядала все гірше і гірше. Дихала дуже важко. Її груди важко здіймалися.

Я вже справді подумав, що вона випустить свій сніданок погуляти.

Якби вона це зробила, я б ніколи не дозволила їй про це забути.

- Це справді огидно, - сказала вона.

Її голос звучав кумедно, наче він долинав з-під води абощо.

- Але це просто історичний факт, - сказав я. - Твій тато ніколи не розповідав тобі про те, як вони робили мумії?

Вона похитала головою.

- Він знає, що я не люблю...

- А ти знаєш, що вони робили з кишками? - запитав я, насолоджуючись здивованим виразом її обличчя.

- Вони клали їх у банки й...

Раптом я зрозумів, що здивований погляд Сарі був спрямований не на мене. Вона дивилася через моє плече.

- Га?

Я обернувся і побачив, чому вона раптом так здивувалась.

До кімнати увійшов чоловік і стояв прямо перед першою вітриною.

Мені знадобилося кілька секунд, щоб упізнати його.

Це був Ахмед.

Дивний, мовчазний єгиптянин з чорним хвостиком, який так неприязно привітав нас внизу піраміди.

Він був одягнений так само, у вільні білі штани й сорочку з червоною пов'язкою на шиї. І вираз обличчя у нього був такий самий непривітний. Навіть злий.

Ми з Сарі відступили від ящика з мумією, а Ахмед, переводячи погляд з одного на іншого, зробив крок до нас.

- Гейбе, - сказала вона, - він іде за нами!

Вона схопила мене за руку. Її рука була холодною, як лід.

- Ходімо звідси! - закричала вона.

Я завагався.

Чи не варто спочатку зупинитися і привітатися з ним?

Але щось у суворому, рішучому погляді Ахмеда підказало мені, що Сарі має рацію.

Ми розвернулися і почали дуже швидко йти від нього у велику кімнату.

Сарі йшла на кілька кроків попереду мене.

Я обернувся і побачив, що Ахмед біжить за нами.

Він щось кричав нам, його голос був злий.

Я не міг розібрати слів.

- Тікай! - закричала Сарі.

І тепер ми обидва бігли на повній швидкості. Наші кросівки голосно барабанили по полірованій мармуровій підлозі.

Ми оббігли величезну скляну вітрину з трьома вертикальними ящиками для мумій. Потім ми побігли прямо по широкому проходу між скульптурами й полицями зі стародавніми керамічними виробами й реліквіями пірамід.

Позаду нас я чув, як Ахмед несамовито кричав: «Поверніться! Поверніться!»

Він здавався дуже розлюченим.

Його черевики стукали по підлозі, коли він біг, і цей звук відлунював у величезній порожній музейній кімнаті.

- Він нас наздоганяє! - гукнув я до Сарі, яка все ще була на кілька кроків попереду.

- Тут має бути вихід! - задихаючись, відповіла вона.

Але я одразу ж побачив, що його немає. Ми були майже біля задньої стіни.

Ми пройшли повз гігантського сфінкса, потім зупинилися. Йти було нікуди.

Ні дверей. Нічого. Жодного виходу. Суцільна гранітна стіна.

Ми обидва обернулися і побачили, що очі Ахмеда стали широкими від тріумфу.

Він загнав нас у кут.

Ахмед зупинився за кілька футів перед нами.

Він задихався, як собака, хапаючи ротом повітря і тримаючись за бік. І гнівно дивився на нас.

Сарі глянула на мене. Вона виглядала блідою, дуже наляканою.

Ми обидві були притиснуті спинами до стіни.

Я важко ковтнув. У горлі пересохло і все стиснулось.

Що він збирався з нами зробити?

- Чому ви тікали? - нарешті спромігся вимовити Ахмед, все ще тримаючись за бік, наче в нього були судоми.

- Чому...?

Ніхто з нас не відповів. Ми обидва витріщилися на нього, чекаючи, що він збирається зробити.

- Я прийшов з повідомленням від твого батька, - сказав він Сарі, важко дихаючи.

Він зняв з шиї червону бандану і витер нею спітніле чоло. - Чому ви тікали?

- Послання? - Сарі трохи заїкалась.

- Так, - сказав Ахмед. - Ти ж мене знаєш. Ми бачилися вчора. Я не розумію, чому ти втекла.

- Мені шкода, - швидко сказала Сарі, розгублено дивлячись на мене.

- Ми трохи розгубились, - сказав я. - Сарі налякала мене, і я побіг за нею.

- Гейб розповідав мені всі ці страшні речі, - сказала вона, сильно штовхнувши мене ліктем у бік. - Це була його вина. Він налякав мене всіма цими історіями про мумію. Тому, коли я побачила тебе, я не могла ясно мислити, і...

Ми обидва відчули таке полегшення, що він не переслідує нас - і такий сором, що ми втекли від нього.

- Твій батько послав мене за тобою, - сказав Ахмед, і його темні очі втупилися в мене. - Я не думав, що мені доведеться ганятися за вами через увесь музей.

- Вибач, - сказали ми з Сарі в унісон.

Я почувався повним ідіотом. Впевнений, Сарі теж.

- Тато повернувся в готель і побачив записку Гейба? - запитала Сарі, поправляючи рукою волосся, відходячи від стіни.

- Саме так, - Ахмед кивнув.

- Він якось дуже швидко повернувся з лікарні, - сказала Сарі, поглянувши на наручний годинник.

- Так, - знову відповів Ахмед. - Ходімо. Я відвезу вас назад до готелю. Він чекає на вас там.

Ми мовчки пішли за ним.

Сарі і я йшли пліч-о-пліч за кілька кроків позаду нього.

Спускаючись довгими сходами, ми боязко поглядали одне на одного. Ми обидва відчували себе дуже дурними через те, що так втекли.

Через деякий час ми знову опинилися на переповненому, галасливому тротуарі. Повз нас проносився нескінченний потік машин, що сигналізували. Всі рушали з місця і зупинялися, водії висувалися з вікон машин, кричали й потрясали кулаками.

Ахмед перевіряв, чи ми з ним, потім повернув праворуч і почав прокладати шлях крізь натовп.

Сонце вже високо піднялося над будівлями. Повітря було гарячим і вологим.

- Гей, зачекай, - гукнув я.

Ахмед повернув назад, але продовжував іти.

- Ми йдемо не в той бік, - знов гукнув я йому, перекикуючи крики вуличного торговця за візком з овочами. - Готель у тому напрямку.

Я показав в інший бік.

Ахмед лиш похитав головою.

- Моя машина стоїть он там.

- Ми що поїдемо назад до готелю? - запитала Сарі, її голос видавав її здивування.

- Це ж лише пару вулиць звідси, - сказав я Ахмеду. - Ми з Сарі можемо повернутися самі, якщо хочеш. Ти не мусиш нас забирати.

- Це не проблема, - відповів Ахмед, міцно поклав руки мені на плече, і продовжив вести нас до своєї машини.

Ми перейшли вулицю і пішли далі. Тротуар став ще більш переповненим. Чоловік, розмахуючи шкіряним портфелем, випадково зачепив мене ним за плече. Я скрикнув від болю. Сарі розсміялася.

- У тебе чудове почуття гумору, - саркастично пробурмотів я.

- Знаю, - відповіла вона.

- Якби ми йшли пішки, то вже були б у готелі, - пробурмотів я.

Ахмед, мабуть, підслухав, бо відповів:

- Машина в кінці вулиці.

Ми швидко пробралися крізь натовп.

Через деякий час Ахмед зупинився біля невеликого чотиридверного універсалу. Він був покритий пилом, а крило з боку водія було потріскане.

Він відчинив задні дверцята, і ми з Сарі залізли всередину.

- Ого, - пожалівся я. - Сидіння гарячі.

- Кермо теж гаряче, - сказав Ахмед, залазячи всередину і пристібаючи ремінь безпеки.

Він кілька разів торкнувся керма обома руками, намагаючись звикнути до спеки.

- Хтось повинен винайти машину, яка б залишалася прохолодною всередині, коли вона припаркована.

Двигун завівся з другої спроби, і він від'їхав від узбіччя на дорогу.

Одразу ж він почав сигналізувати машині, що їхала попереду.

Ми повільно рухалися вузькою вуличкою, зупиняючись кожні кілька секунд.

- Цікаво, чому тато сам не приїхав за нами, - сказала мені Сарі, дивлячись на натовп, що пропливав повз запилене вікно машини.

- Він сказав, що чекатиме на вас у готелі, - відповів Ахмед з переднього сидіння.

Він несподівано різко повернув на ширший проспект і почав набирати швидкість.

Я не одразу зрозумів, що ми їдемо в неправильному напрямку - в інший бік від нашого готелю.

- Ахмеде... здається, готель там, - сказала я, показуючи крізь заднє вікно.

- Я думаю, що ти помиляєшся, - тихо відповів він, дивлячись прямо перед собою крізь лобове скло. - Ми скоро будемо на місці.

- Ні. Я ж не сліпий, - продовжував я. - Я впевнений, що це ти помиляєшся.

У мене є одна особливість - я дуже добре орієнтуюся на місцевості. Мама з татом завжди кажуть, що їм не потрібна карта, коли я поруч. Я майже завжди знаю, коли йду не в той бік.

Сарі повернулася і подивилася на мене, і вираз занепокоєння почав стискати її обличчя.

- Відкинься назад і насолоджуйся поїздкою, - сказав Ахмед, дивлячись на мене в дзеркало заднього виду. - Ви пристебнули ремені безпеки? Краще зробіть це прямо зараз.

На його обличчі була посмішка, але голос був холодним. Його слова звучали як погроза.

- Ахмеде, ми зовсім не туди їдемо, - наполягав я, починаючи відчувати справжній страх.

За вікном, будівлі були все нижчими, більш занедбаними.

Здавалося, ми віддалялися від центру міста.

- Просто заспокойся, - відповів він зі зростаючим роздратуванням. - Я знаю, куди їду.

Ми з Сарі обмінялися поглядами.

Вона виглядала такою ж стурбованою, як і я.

Ми обидва зрозуміли, що Ахмед нам бреше.

Він не везе нас до готелю. Він вивозив нас з міста.

Нас викрали.

Побачивши в дзеркалі заднього виду очі Ахмеда, я почав вовтузитися з ременем безпеки, вдаючи, що застібаю його.

Роблячи це, я нахилився до Сарі й прошепотів їй на вухо:

- Наступного разу коли він зупиниться.

Спочатку вона не зрозуміла, що я маю на увазі. Але потім до неї дійшло.

Ми обидва напружено сиділи, втупивши очі у дверні ручки, і мовчки чекали.

- Твій батько дуже розумна людина, - сказав Ахмед, дивлячись на Сарі в дзеркало.

- Я знаю, - відповіла Сарі тоненьким голоском.

Машина сповільнилася, а потім зовсім зупинилась.

- Зараз! - закричав я.

Ми обидва схопилися за дверні ручки.

Я штовхнув дверцята і вискочив з машини. Переді мною і позаду мене сигналізували машини.

Я почув здивований крик Ахмеда. Залишивши дверцята машини відчиненими, я обернувся і побачив, що Сарі теж вискочила з машини.

Вона повернулася до мене, грюкнувши дверцятами, з широко розплющеними від страху очима.

Не кажучи ні слова, ми кинулися навтьоки.

Здавалося, що автомобільні сирени ставали дедалі гучнішими, коли ми забігали у вузьку бічну вулицю. Ми бігли пліч-о-пліч, слідуючи вузькою цегляною вулицею, що вигиналася між двома рядами високих будинків з білою ліпниною.

Я відчував себе щуром у лабіринті.

Вулиця ставала ще вужчою. Потім вона перетворилася на широке коло, заповнене невеличким ринком з фруктовими та овочевими кіосками.

- Він біжить за нами? - вигукнула Сарі, відстаючи від мене на кілька кроків.

Я повернувся і почав шукати його. Мої очі бігали по невеликому натовпу, що відвідував ринок.

Я побачив кількох людей у легких білих халатах. На ринок зайшли дві жінки, одягнені в чорне, з кошиком, наповненим бананами. Хлопчик на велосипеді звернув, щоб не наїхати на них.

- Я його не бачу, - озвався я до Сарі.

Але ми продовжували бігти.

Я ніколи в житті не був так наляканий.

- Будь ласка, будь ласка, - тихо благав я, - нехай він не йде за нами. Не дай йому нас зловити!

Повернувши за риг, ми опинилися на широкому, жвавому проспекті.

Повз нас проїхала вантажівка, тягнучи за собою причіп з кіньми. Тротуар був переповнений покупцями та бізнесменами.

Ми з Сарі проштовхувалися крізь них, намагаючись загубитися в натовпі.

Нарешті, ми зупинилися біля входу до, здавалося б, великого універмагу.

Важко дихаючи, я поклала руки на коліна, нахилилася вперед і спробувала віддихатися.

- Він не переслідує нас, - сказала Сарі, дивлячись назад у напрямку, звідки ми прийшли.

- Так. Ми врятувались, - радісно сказав я.

Я посміхнувся до неї, але вона не відповіла посмішкою.

Її обличчя було сповнене страху. Її очі продовжували дивлятися в натовп. Одна рука нервово смикала пасмо волосся.

- Ми живі. З нами все гаразд, - повторив я. - Ми втекли.

- Є тільки одна проблема, - тихо сказала вона, не відриваючи очей від натовпу, що метушився на тротуарі.

- Га? Проблема?

- Тепер ми загубились, - відповіла вона, нарешті повернувшись до мене обличчям. - Ми загубилися, Гейбе. Я гадки не маю, де ми знаходимося.

У мене раптом з'явилося важке відчуття внизу живота.

Я хотів перелякано скрикнути. Але змусив себе стриматися. Змусив себе прикинутися, що не боюся.

Сарі завжди була хороброю, переможницею, чемпіонкою. А я завжди був боягузом.

Проте тепер було видно, що вона дійсно була налякана.

Це був мій шанс бути крутим. Мій шанс показати їй, хто насправді чемпіон.

- Заспокойся, - сказав я їй, дивлячись на високі скляні та бетонні будівлі. - Ми просто попросимо когось провести нас до готелю.

- Але ж ніхто тут не розмовляє англійською! - вигукнула вона, здавалося, що ось-ось розплачеться.

- Е-е... розберемось, - сказав я, трохи менш радісно. - Я впевнений, що хтось...

- Ми заблукали, - жалібно повторила вона, хитаючи головою. - Зовсім загубилися.

І тут я побачив відповідь на нашу проблему. Відповідь була припаркована на узбіччі.

Це було таксі. Порожнє таксі.

- Ходімо, - сказав я, смикаючи її за руку.

Я потягнув її до таксі. Водій, худорлявий молодий чоловік з широкими чорними вусами й чорним волоссям, що спадало з маленької сірої кепки, здивовано обернувся, коли ми з Сарі залізли на заднє сидіння.

- Готель «Каїр Централ», - сказала я, заспокійливо глянувши на Сарі.

Водій витріщився на мене, наче нічого не зрозумів.

- Будь ласка, відвезіть нас до готелю «Каїр Централ», - повільно і чітко повторив я.

І тоді він відкинув голову назад, відкрив рота і почав дико сміятися.

Водій так безумно сміявся, аж у куточках його очей з'явилися сльози.

Сарі схопила мене за руку.

- Він заодно з Ахмедом, - прошепотіла вона, стискаючи мій зап'ясток. - Ми зайшли прямо в пастку!

- Як таке може бути?

Я відчув удар страху в грудях.

Не думаю, що вона має рацію. Вона не могла мати рацію!

Але я не знав, що ще думати. Я схопився за ручку дверей і почав вистрибувати з таксі.

Але водій підняв руку, сигналізуючи, щоб я зупинився.

- Гейб, валимо звідси! - Сарі сильно штовхнула мене ззаду.

- Готель «Каїр Централ»? - раптом запитав водій, витираючи пальцем сльози з очей. Потім він показав в бік через скло. - Готель «Каїр Централ»?

Ми з Сарі простежили за його пальцем.

Готель був прямо перед нами. Прямо через дорогу.

Він знову почав сміятися, хитаючи головою.

- Вибачте, - крикнув я і вилізла з машини.

Сарі вилізла слідом за мною, з широкою посмішкою полегшення на обличчі.

- Я не думаю, що це так вже й смішно, - сказав я їй.

- У таксиста дивне почуття гумору.

Я повернувся назад. Водій все ще дивився на нас з широкою посмішкою на обличчі.

- Ходімо, - закликала Сарі, смикаючи мене за руку. - Ми повинні розповісти татові про Ахмеда.

На наш подив, наш готельний номер був порожній.

Моя записка все ще лежала на столі, де я її й залишив. Нічого не було пересунуто чи зачеплено.

- Тато сюди не повертався, - сказала Сарі, взявши мою записку і зім'явши її в руці.

- Ахмед про все збрехав.

Я з гучним зітханням опустився на диван.

- Та що тут в біса відбувається, - розгублено сказав я.

- Нічого не розумію.

Ми з Сарі обоє скрикнули, коли двері в кімнату відчинилися.

- Татку! - Сарі заплакала, кинувшись його обіймати.

Я був дуже радий, що це був дядько Бен, а не Ахмед.

- Татку, тут таке коїться... - почала Сарі.

Дядько Бен обійняв її за плече. Коли він повів її через кімнату до дивану, я побачив, що на його обличчі був справді ошелешений вираз.

- Так, це дивно, - пробурмотів він, хитаючи головою. - Обидва мої працівники...

- Що? З ними все гаразд? - запитала Сарі.

- Ні. Не впевнений, - відповів дядько Бен, падаючи на крісло.

Він пильно дивлячись на мене.

- Вони обидва... у стані шоку. Гадаю, так це можна описати.

- З ними стався нещасний випадок? У піраміді? - запитав я.

Дядько Бен почував лисину на потилиці.

- Я точно не знаю. Вони не можуть говорити. Вони обидва... німі. Я думаю, що щось - або хтось - налякав їх. Налякав їх до втрати мови. Лікарі абсолютно розгублені. Вони сказали, що...

- Татку, Ахмед намагався нас викрасти! - Сарі перебила, стискаючи його руку.

- Що? Ахмед? - він звузив очі, його лоб зморщився від розгубленості. - Що ти маєш на увазі?

- Ахмед. Хлопець з піраміди. Той, що носить білі костюми з червоною банданою і завжди з блокнотом, - пояснила Сарі.

- Він сказав нам, що ти послав його за нами, - сказала я. - Він прийшов до музею...

- До музею? - дядько Бен схопився на ноги. - Що ви робили в музеї? Я думав, що ясно сказав тобі...

- Ми просто хотіли провітритись, - сказала Сарі, поклавши руку на плече батька, намагаючись заспокоїти його. - Гейб хотів побачити мумії, тож ми пішли до музею. Але прийшов Ахмед і забрав нас до своєї машини. Він сказав, що відвезе нас до тебе в готель.

- Але він поїхав не в той бік, - продовжив я розповідь. - Тому ми вискочили з машини й втекли.

- Ахмед?

Дядько Бен продовжував повторювати це ім'я, ніби не міг у нього повірити.

- Він прийшов до мене з чудовими рекомендаціями, - сказав він. - Ахмед криптограф. Вивчає давньоєгипетську мову. Його найбільше цікавлять настінні написи та символи, які ми знаходимо.

- То чому він прийшов по нас? - запитав я.

- Куди він збирався нас забрати? - запитала Сарі.

- Я не знаю, - відповів дядько Бен. - Але я, безумовно, маю намір це з'ясувати.

Він обійняв Сарі.

- Яка загадка, - продовжив він. - З вами обома все гаразд?

- Так. Ми в порядку, - відповів я.

- Мені треба йти до піраміди, - сказав він, відпустив Сарі й підійшов до вікна. - Я дав своїм робітникам вихідний. Але тепер я сам мушу докопатися до суті справи.

Хмари насунулися на сонце. У кімнаті раптово потемніло.

- Я замовлю вам їжу в номер, - сказав дядько Бен із задумливим виразом на обличчі. - З вами тут буде все гаразд, поки я не повернуся ввечері?

- Ні! - захникала Сарі. - Ти не можеш залишити нас тут!

- Чому ми не можемо піти з тобою? - запитав я.

- Точно! Ми йдемо з тобою! - вигукнула Сарі, перш ніж дядько Бен встиг відповісти.

Він похитав головою.

- Занадто небезпечно, - сказав він, його очі звужилися, коли він подивився спочатку на мене, а потім на Сарі. - Поки я не дізнаюся, що сталося з моїми двома робітниками...

- Татку, а якщо Ахмед повернеться? - Сарі знов захникала. Звучала вона дуже переляканою. - Що, як він прийде сюди?

Дядько Бен насупився.

- Ахмед, - пробурмотів він. - Ахмед.

- Ти не можеш залишити нас тут! - повторила Сарі.

Дядько Бен дивився у вікно на темне небо.

- Мабуть, ти маєш рацію, - сказав він нарешті. - Гадаю, я повинен взяти вас із собою.

- Так! - Ми з Сарі застогнали від полегшення.

- Але ви маєте пообіцяти, що триматиметеся поруч, - суворо сказав дядько Бен, показуючи пальцем на Сарі. - Я серйозно. Нікуди не йти. Більше ніяких розіграшів.

Я зрозумів, що бачу свого дядька зовсім з іншого боку. Хоча він і був відомим вченим, вдома Бен завжди був веселим сімейним жартівником. Але зараз він був страшенно стурбований.

Серйозно хвилювався. Більше ніяких жартів, доки ця страшна таємниця не буде з'ясована.

Ми з'їли бутерброди внизу в ресторані готелю, а потім поїхали через пустелю до піраміди.

Важкі хмари котилися по сонцю, поки ми їхали, відкидаючи тіні на пісок, забарвлюючи пустелю в темні мерехтливі відтінки синього і сірого.

Незбаром на горизонті замаячила величезна піраміда, яка, здавалося, ставала все більшою, коли ми наближалися до неї майже порожнім шосе.

Я згадав, як вперше побачив її всього за кілька днів до цього. Таке дивовижне видовище. Але зараз, дивлячись на нього через лобове скло автомобіля, я відчував лише страх.

Дядько Бен припаркував машину біля низького входу, який він виявив за пірамідою.

Коли ми вийшли, вітер шмагав по землі, підкидаючи пісок вгору, закручуючи його навколо наших ніг.

Дядько Бен підняв руку, щоб зупинити нас біля входу в тунель.

- Ось, - сказав він. Він потягнувся до свого рюкзака і витягнув спорядження для мене і Сарі. -

Закріпіть це.

Він вручив кожному з нас по пейджеру.

- Просто натисніть на кнопку, і він подасть мені сигнал, - сказав він, допомагаючи мені пристебнути його до ремня на джинсах. - Це як пристрій самонаведення. Якщо ти натиснеш кнопку, він надішле електронний сигнал на пристрій, який я ношу. Тоді я можу відстежити вас за рівнем звуку. Звичайно, я не очікую, що ви будете ним користуватися, тому що я очікую, що ви будете триматися поруч зі мною.

Він вручив нам ліхтарики.

- Дивіться під ноги, - проінструктував він. - Тримайте світло під ногами, за кілька метрів перед собою на підлозі.

- Ми знаємо, татку, - сказала Сарі. - Ми вже робили це раніше, пам'ятаєш?

- Просто виконуй те що я сказав, - різко сказав він і повернув у темряву отвору піраміди. Я зупинився біля входу і витягнув свою маленьку руку мумії, просто щоб переконатися, що вона все ще зі мною.

- Що ти з нею робиш? - запитала Сарі, скорчивши гримасу.

- Це мій талісман на удачу, - відповів я, ховаючи її назад у кишеню.

Вона закотила очі й грайливо штовхнула мене до входу в піраміду.

Через кілька хвилин ми знову обережно спускалися довгими мотуззяними сходами й входили в перший вузький тунель.

Дядько Бен йшов попереду. Широке коло світла від його ліхтарика ковзало тунелем туди-сюди.

Сарі йшла за кілька кроків позаду нього, а я - за кілька кроків за нею.

Цього разу тунель здавався вужчим і нижчим. Мабуть, це була просто моя уява.

Міцно стискаючи ліхтарик, тримаючи світло спрямованим вниз, я нахилив голову, щоб не вдаритися об низьку, вигнуту стелю.

Тунель вигинався ліворуч, потім спускався трохи вниз, де розділявся на дві стежки.

Ми пішли праворуч.

Єдиним звуком було шкрябання наших черевиків по піщаній сухій підлозі.

Дядько Бен кашлянув. Сарі щось сказала. Я не міг розчути, що саме.

Я зупинився, щоб поспітати на купку павуків на стелі, а вони йшли за кілька ярдів переді мною. Слідкуючи за світлом, яке рухалося по підлозі, я побачив, що кросівок знову розв'язався.

- О, Боже, тільки не знову!

Я нахилився, щоб зав'язати його, поставивши ліхтарик на землю поруч.

- Гей, зачекай! - покликав я.

Але вони почали про щось сперечатися, і не думаю, що мене почули.

Я чув їхні голоси, що гучно відлунювали в довгому звивистому тунелі, але не міг розібрати їхніх слів.

Я похапцем зав'язав шнурки, схопив ліхтарик і піднявся на ноги.

- Гей, зачекайте! - занепокоєно крикнув я.

Куди вони поділися?

Я зрозумів, що більше не чую їхніх голосів.

Це не може статися зі мною знову!

- Гей! - крикнула я, складаючи долоні у рупор.

Мій голос луною прокотився по тунелю. Але ніхто не озвався.

- Зачекайте!

Як завжди.

Вони так захопилися своєю суперечкою, що забули про мене.

Я зрозумів, що був більше розлючений, ніж наляканий.

Дядько Бен так багато говорив про те, щоб ми трималися разом. А потім він пішов і залишив мене саму в тунелі.

- Гей, де ви? - крикнув я.

Ніхто не відповів.

Спрямувавши світло перед собою на підлогу, я пригнув голову і почав бігти, слідуючи за тунелем, який різко вигинався праворуч.

Повітря стало гарячим і затхлим. Мені стало важко дихати.

- Дядьку Бен! - покликав я. - Сарі!

Вони повинні були бути за наступним поворотом тунелю.

Мені не знадобилося багато часу, щоб зав'язати шнурки.

Вони не могли зайти так далеко вперед.

Почувши звук, я зупинився. І прислухався.

Тепер тиша.

Чи мені вже починає щось вчуватися?

У мене раптом промайнула думка: чи не було це ще одним злим жартом?

Сарі та дядько Бен ховалися, чекаючи, що я буду робити? Чи це був ще один їхній недолугий трюк, щоб налякати мене?

Можливо.

Я знав, що дядько Бен ніколи не встоїть перед розіграшем.

Він реготав, як гієна, коли Сарі розповіла йому, як вона сховалася у саркофазі з мумією і налякала мене до заїкання.

Невже вони обидві зараз ховалися в ящиках з муміями, чекаючи, поки я натраплю на них?

Моє серце калатало в грудях. Незважаючи на спеку стародавнього тунелю, я відчував холод по всьому тілу.

Ні. Це не розіграш.

Дядько Бен сьогодні був надто серйозним, надто хвилювався за своїх захворівши робітників.

Надто переймався тим, що ми розповіли йому про Ахмеда. Він був не в настрої для жартів.

Я знову почав пробиратися тунелем.

Під час пробіжки моя рука зачепилася за пейджер на поясі.

Може, натиснути на нього?

Ні.

Це б тільки розсмішило Сарі.

Вона б із задоволенням розповіла всім, як я почав кликати на допомогу, пробувши в піраміді дві хвилини!

Я повернув за риг. Здавалося, що стіни тунелю наближаються до мене, оскільки тунель звужувався.

- Сарі? Дядько Бен?

Ніякої луни. Можливо, тунель був занадто вузьким для відлуння.

Підлога ставала твердішою, менш піщаною.

У тьмяному жовтому світлі я побачив, що гранітні стіни вкриті нерівними тріщинами. Вони були схожі на темні блискавки, що спускалися зі стелі.

- Гей, де ви? - крикнув я.

Я зупинився, коли тунель розгалужувався в двох напрямках.

Я раптом усвідомив, наскільки був наляканий.

Куди вони зникли?

Вони повинні були вже зрозуміти, що мене з ними немає!

Я втупився у два отвори, посвітивши ліхтарем спочатку в один тунель, а потім в інший.

В який з них вони увійшли? В який?

Моє серце калатало.

Я побіг в тунель ліворуч і вигукував їхні імена.

Ніхто не відповів.

Я швидко відступив. Світло дико стрибало по підлозі. Я ступив у тунель праворуч.

Цей тунель був ширший і вищий. Він м'яко вигинався праворуч.

Лабіринт тунелів.

Так дядько Бен описував піраміду. Можливо, тисячі тунелів, сказав він мені. Тисячі.

Не зупиняйся, переконавав я себе. Не зупиняйся, Гейб.
Вони прямо попереду. Повинні бути!
Я зробив кілька кроків, а потім знов покликав їх.
Я щось почув.
Голоси?
Я зупинився.
Було так тихо. Так тихо, що було чути, як калатало моє серце в грудях.
Знову звук.
Я прислухалася, затамувавши подих.
Це був дзюркотливий звук. М'яке торохтіння.
Не людський голос.
Можливо, комаха. Або щур.
- Дядьку Бен? Сарі?
Тиша.
Я зробив ще кілька кроків у тунель. Потім ще кілька.
Я вирішив, що краще забути про свою гордість і посигналити їм.
Що з того, що Сарі дражнитиме мене через це?
Я був надто наляканий, щоб перейматися цим. Якщо подам сигнал, вони з'являться за кілька секунд і знайдуть мене.
Але коли я потягнувся до пояса за пейджером, мене злякав гучний звук.
Дзижчання комах перетворилося на тихий тріск.
Я зупинився, щоб прислухатися, страх підступив до горла.
Тихий тріск ставав дедалі гучнішим.
Це звучало так, ніби хтось ламав солому навпіл.
Тільки голосніше.
Набагато голосніше.
Прямо під моїми ногами.
Я опустив очі в підлогу.
Посвітив на свої черевики.
Мені знадобилося не багато часу, щоб усвідомити, що відбувається.
Підлога стародавнього тунелю тріщала піді мною.
Тріск ставав дедалі гучнішим. Здавалося, він лунав з усіх боків, оточуючи мене.
Коли я зрозумів, що відбувається, було вже надто пізно.
Я відчув, що мене тягне донизу, засмоктує потужна сила.
Підлога провалилася піді мною, і я падав.
Падав вниз, вниз, в нескінченну чорну діру.
Я відкрив рот, щоб кричати, але з нього не вийшло жодного звуку.
Мої руки злетіли. Я спробував схопитися.
Нічого!
Я заплющив очі й падав.
Вниз.
Вниз, у вируючу чорноту.

Я почув, як ліхтарик брязнув об підлогу.
Потім вдарився. Сильно.
Впав на бік.
Біль пронизав моє тіло, і я побачив щось червоне.
Спалах яскраво-червоного кольору, який ставав все яскравішим і яскравішим, поки мені не вдалося розплющити очі.
Думаю, сила удару на деякий час вибила мене з колії.
Коли я розплющив очі, переді мною була сіро-жовта пляма.
У мене болів бік.
Правий лікоть пульсував від болю. Я спробував поворушити рукою.
Здавалося, вона ціла і рухалася нормально.
Я сів.
Пелена повільно почала проходити, як завіса, що повільно підіймається.
Де я?
В ніздрі вдарив кислий запах.
Запах гниття. Стародавнього пилу. Смерті.
Ліхтарик впав поруч зі мною на бетонну підлогу.
Я простежив за його променем світла до стіни. І затамував подих.
Світло зупинилося на руці.
Людській руці.
Чи ні?
Рука була прикріплена до іншої руки.
Звисала з випростаного тіла.
Вона тремтіла.
Я схопив ліхтарик і спробував спрямувати світло на фігуру.
Я зрозумів, що це мумія.
Вона стояла на ногах біля дальньої стіни.
Безоке, безроте, забинтоване обличчя, здавалося, дивилося на мене, напружене і готове. Ніби чекало, що я зроблю перший крок.

Мумія?

Світло стрибало по її безликому обличчю.

Я не міг рівно втримати свою руку. Все моє тіло тремтіло.

Застигши на місці, не в змозі зрушити з твердої підлоги, я роззявив рота, дивлячись на страхітливую фігуру.

Раптом зрозумів, що голосно дихаю.

Намагаючись заспокоїтися, я глибоко вдихнув гниле повітря і затримав подих.

Мумія сліпо дивилася на мене.

Вона стояла закам'яніло, руки звисали по боках.

Чому вона так стоїть?

Стародавні єгиптяни не залишали своїх мумій стояти.

Зрозумівши, що вона не рухається вперед, щоб напасти на мене, я почав відчувати себе трохи спокійніше.

- Спокійно, Гейбе. Спокійно, - сказав я вголос, намагаючись втримати ліхтарик, який так міцно стискав у руці.

Я кашлянув. Повітря було таким смердючим. Таким старим.

Стогнувши від болю в боці, я піднявся на ноги й почав швидко світити ліхтариком туди-сюди за межі мовчазної, безликої мумії. Я був у величезній кімнаті з високою стелею.

Набагато більший за ту, яку копали робітники дядька Бена. І набагато більш захаращеною.

- Ого!

Я тихо вигукнув, коли бліде світло ліхтарика відкрило мені дивовижну сцену.

Темні, забинтовані фігури висіли навколо мене.

Величезна камера була переповнена муміями!

У нестабільному світлі їхні тіні, здавалося, тягнулися до мене.

Здрігнувшись, я зробив крок назад.

Потім повільно перемістив світло над дивною, огидною сценою.

Світло пронизувало тіні, оголюючи перев'язані руки, тулуби, ноги, закриті обличчя.

Їх було так багато.

Були мумії, притулені до стіни.

Мумії лежали на кам'яних плитах, схрестивши руки на грудях.

Мумії, нахилені під непарними кутами, низько зігнуті або виструнчені, з витягнутими перед собою руками, наче монстри Франкенштейна.

Вздовж однієї стіни стояв ряд тун з муміями з відкритими кришками.

Я повернувся, слідуючи за дугою мого світла.

Зрозумів, що моє падіння відкинуло мене в центр кімнати.

Позаду себе розгледів дивовижний набір обладнання.

Дивні, схожі на зубці інструменти, яких я ніколи раніше не бачив. Високі стоси тканини.

Гігантські глиняні горщики й глечики.

- Легше, Гейбе. Спокійно. Тихіше. Дихай повільніше.

Я зробив кілька неохочих кроків ближче, намагаючись тримати ліхтарик рівно.

Ще кілька кроків.

Я підійшов до одного з високих стосів тканини. Швидше за все, льону.

Матеріал, з якого роблять мумії.

Набравшись сміливості, я оглянув деякі інструменти. Нічого не чіпаючи.

Просто дивився на них у хиткому світлі ліхтарика. Інструменти для виготовлення мумій.

Стародавні інструменти для виготовлення мумій.

Я відійшов.

Повернувся до купи нерухомих фігур.

Моє світло пройшло через кімнату і зупинилося на темній квадратній ділянці на підлозі. З цікавості я підійшов ближче, обходячи мумії-близнюки, що лежали на спинах, схрестивши руки на грудях.

- Ого!

Легше, Гейб.

Мої кросівки шумно шкрябали по підлозі, коли я нерішуче прокладав собі шлях через величезну кімнату.

Темний квадрат на підлозі був розміром майже з басейн.

Я нахилився до його краю, щоб роздивитися ближче. Поверхня була м'якою і липкою. Як дьоготь.

Це була стародавня смоляна яма?

Чи ця смола використовувалася для виготовлення мумій, які так загрозово висіли по кімнаті?

Я відчув раптовий озноб, який приморозив мене до місця.

Як ця смоляна яма могла бути м'якою після чотирьох тисяч років?

Чому все в цій кімнаті - інструменти, мумії, білизна - збереглося так добре?

І чому ці мумії - щонайменше два десятки - були залишені ось так, розкидані по кімнаті в таких дивних позах?

Я зрозумів, що зробив тут неймовірне відкриття!

Провалившись крізь підлогу, я знайшов потаємну кімнату!

Кімнату, де виготовляли мумії!

Я знайшов всі інструменти й всі матеріали, які використовувалися для виготовлення мумій чотири тисячі років тому.

І знову в ніс мені вдарив кислий запах.

Я затамував подих, щоб не вдавитися.

Я зрозумів, що це був запах чотиритисячолітніх тіл.

Запах, який до цього часу зберігався в цій стародавній, прихованій камері.

Дивлячись на покручені, тіньові фігури, що дивилися на мене в безликому жаху, я потягнувся до пейджера.

- Дядьку Бен, ти повинен прийти сюди якомога швидше, - прошепотів я. - Я не хочу бути тут один! Я не хочу більше залишатися тут! Ти повинен прийти сюди негайно!

Я зняв пейджер з пояса і підніс його до світла.

Я зрозумів, що все, що мені потрібно зробити, це натиснути на кнопку, і дядько Бен і Сарі прибіжать сюди.

Міцно стискаючи маленький квадратик у руці, я підніс руку до кнопки - і закричав у страху.

Пейджер зламався.

Він розбитий.

Розбитий.

Кнопка навіть не натискала.

Я, мабуть, приземлився на неї, коли впав.

Це було марно.

Я був тут зовсім один.

Наодинці зі стародавніми муміями, які безлико, мовчки дивилися на мене крізь глибокі, та пусті темні очі.

Зовсім один.

Я з жахом втупилася в зламаний пейджер.

Ліхтарик тремтів у моїй руці.

Раптом, здалося, все насунулося на мене.

Стіни. Стеля. Темрява. Мумії.

Я відступив на крок назад. Потім ще один.

Зрозумів, що так міцно стискав ліхтарик, що у мене заболіла рука.

Світло грало над безликими фігурами. Вони не рухалися.

Звичайно, що вони не рухалися.

Я зробив ще один крок назад.

Кислий запах, здавалося, ставав сильнішим, густішим.

Я затамував подих, але запах був у моїх ніздрях, у моєму роті.

Я відчував його смак.

Смак гниття, смак чотиритисячолітнього аромату смерті.

Я жбурнув безтолковий пейджер на підлогу і зробив ще один крок назад, не зводячи очей з мумій, що висіли в повітрі.

Що мені було робити?

Мене нудило від цього запаху.

Треба було забиратися звідти, треба було знайти дядька Бена.

Ще один крок назад.

- Допоможіть!

Я спробувала крикнути, але мій голос звучав слабко, приглушений важким, смердючим повітрям.

- Допоможіть! Хто-небудь мене чує?

На цей раз трохи голосніше.

Сховавши ліхтарик під пахву, я склав долоні, щоб утворився мегафон.

- Хто-небудь мене чує? - закричав я.

Я слухав, відчайдушно чекаючи відповіді.

Тиша.

Де були Сарі й дядько Бен? Чому вони не чули мене? Чому вони не шукали мене?

- Допоможіть! Хто-небудь, будь ласка, допоможіть!

Я кричав так голосно, як тільки міг, нахиливши голову до дірки в стелі, дірки, в яку я провалилася.

- Невже мене ніхто не чує? - закричав я.

Я відчув, як паніка стискає мої груди, як холонуть ноги.

Паніка накрила мене, хвиля за хвилею, паралізуючи.

- Допоможіть мені! Хто-небудь, будь ласка!

Я зробив ще один крок назад.

Щось хруснуло під моїм кросівком.

Я пронизливо зойкнув і підскочив.

Що б це не було, воно втекло.

Голосно видихнув з полегшенням.

А потім відчув, як щось доторкнулося до моєї щиколотки.

Я скрикнув, і ліхтарик випав з моєї руки.

Він з шумом впав на підлогу. Світло згасло.

Знову щось тихо шкрябнуло по мені. Щось тверде.

Я почув м'які, шкрябаючі звуки на підлозі. Щось торкнулось моєї щиколотки.

Я сильно махнув ногою, але вдарив лише повітря.

- Допоможіть!

Там внизу були істоти. Багато істот.

Але що це?

Знову щось шкрябнуло мене по щиколотці, і я дико штовхнув ногою.
Перелякано нахилився, шукаючи за ліхтарик.
Я доторкнувся до чогось твердого і теплого.
- О, ні!
З переляканим криком я смикнув руку вгору.
У темряві, намагаючись ліхтарик, у мене було відчуття, що вся підлога ожила. Підлога рухалася хвилями, котилася і підкидалася, кипіла піді мною.
Нарешті я знайшов ліхтарик.
Схопив його тремтячою рукою, піднявся на ноги й спробував ввімкнути його знову.
Коли я зробив крок назад, щось ковзнуло по моїй нозі.
Це було щось тверде. І колюче.
Я почув клацання. Хрускіт.
Істоти наштовхувались одна на одну.
Голосно задихаючись, груди здіймалися, все тіло охопив жах, я підхопився, намагаючись не стояти на місці.
Щось голосно хруснуло під моїм кросівком.
Я танцював, перестрибуючи через щось, що шкребло по моїх ногах.
Нарешті світло замерехтіло.
Серце калатало, я опустив жовтий промінь світла на підлогу.
І побачив тих шкрябаючих, клацаючих істот.
Скорпіони!
Я натрапив на їхнє огидне гніздо.
- Допоможіть хто-небудь !
Я не впізнав свій крихітний, переляканий голос, коли кричав.
Я навіть не зрозумів, що саме кричав.
Світло стрибало над повзучими істотами.
Їхні хвости були підняті, ніби готові до нападу. Кігті безшумно клацали, коли вони рухалися.
Повзуть один над одним. Прослизаючи повз мої щиколотки.
- Хто-небудь, допоможіть!
Я відскочив назад, коли пара кігтів вчепилася в штанину моїх джинсів.
Намагаючись втекти від отруйних істот, я спіткнувся.
- Ні! Будь ласка, ні!
Я не міг врятуватися. І почав падати.
Руки в паніці махали в повітрі, але не було за що вхопитися.
Я мав впасти прямо в середину цього рою.
- Ні! - несамовито вигукнув я, кидаючись вперед.
І відчув, як дві руки схопили мене за плечі ззаду.

Мумія!

Усе моє тіло здригнулося від страху.

Скорпіони клацали і шкреблися біля моїх ніг.

Сильні руки схопили мене за плечі, сильно потягли до себе. Древні, перев'язані руки.

Я не міг дихати. Я не міг думати.

Нарешті, мені вдалося розвернутися.

- Сарі! - я закричав як навіжений.

Вона смикнула мене ще раз.

Ми обидва спіткнулися, пазурі клацали під нами.

- Сарі, як ти...?

Тепер ми рухалися разом, прокладаючи собі шлях до центру величезної кімнати.

Тепер ми були у безпеці.

Подалі від огидного гнізда скорпіонів, що клацали кігтями.

- Знову врятувала тобі життя, - прошепотіла вона. – Фуу! Вони огидні!

- Та ти що! А я і не помітив, - слабо пробубонів я.

Я все ще відчував, як огидні істоти ковзають по моїх щиколотках.

Все ще відчував, як вони ковзають між моїми ногами, хрумтять під моїми кросівками. Не думаю, що я коли-небудь забуду цей хрускіт.

- Що ти тут робиш? - Сарі нетерпляче скрикнула, ніби сварила дитину. - Ми з татом скрізь тебе шукали!

Я відтягнув її ще далі від скорпіонів, у центр кімнати.

- Як ти сюди потрапила? – прохрипів я, намагаючись заспокоїти своє дихання. Намагаючись зупинити скажений стукіт у грудях.

Вона вказала ліхтариком на тунель у кутку, якого я не бачив.

- Я шукала тебе. Ми з татом розминулися. Ти можеш у це повірити? Він зупинився поговорити з робітником, а я цього не помітила. Коли я повернулася, його вже не було.

Потім я побачила світло, що рухалося тут. Я подумала, що це тато.

- Виходить ти теж заблукала? - запитав я, витираючи тильною стороною долоні крапельки холодного поту з чола.

- Я не заблукала. Це ти загубився, - наполягала вона. - Як ти міг це зробити, Гейбе? Ми з татом дуже перелякалися.

- Чому ви не дочекалися мене? - сердито запитав я. - Я кликав тебе. А ви просто зникли.

- Ми не чули тебе, - відповіла вона, хитаючи головою.

Я був дуже радий її бачити. Але і ненавидів те, як вона дивилася на мене, як на якогось безнадійного ідіота.

- Напевно, ми захопилися нашою суперечкою. Ми думали, що ти стоїш прямо за нами. А коли ми обернулися, тебе вже не було.

Вона зітхнула і похитала головою.

- Гейб, навщо ти це зробив? - запитала вона. - Ти ж знаєш, що ми повинні були триматися разом.

- Гей, та я не винен, - сердито наполягав я.

- Тато дуже розсердиться, - сказала Сарі, світлячи мені в обличчя своїм ліхтариком.

Я підняв руку, щоб прикрити очі.

- Припини, - гиркнув я. - Він не буде злитися, коли побачить, що я знайшов. Поглянь.

Я посвітив на мумію, що сиділа навпочіпки біля смоляної ями. Потім перевів світло на іншу мумію, яка лежала, потім на ряд ящиків з муміями біля стіни.

- Ого! - Її очі широко розкрилися від подиву.

- Отож! Ого, - сказав я, починаючи відчувати себе трохи більш схожим на нормального. -

Камера заповнена муміями. І тут є всілякі інструменти, тканини й все, що потрібно, щоб зробити мумію. І все це в ідеальному стані!

Я не міг приховати свого хвилювання.

- І я все це знайшов, - додав я.

- Мабуть, тут вони готували мумії до поховання, - сказала Сарі, її очі бігали від мумії до мумії. - Але чому деякі з них стоять ось так?

Я лиш знизав плечима.

- Без поняття.

Вона підійшла, щоб помилуватися стосами акуратно складеної білизни.

- Ого. Це дивовижно, Гейб!

- Неперевершено! - погодився я. - І якби я не зупинився, щоб зав'язати шнурки, я б ніколи цього не побачив.

- Ти станеш знаменитим, - сказала Сарі, і її обличчя розпливлося в усмішці. - А я врятувала життя знаменитості.

- Сарі, - почав я.

Але вона вже перейшла в інший кінець кімнати й зблизька милувалася однією з вертикальних мумій.

- Зачекай, поки тато все це побачить, - сказала вона, раптом звучачи так само схвильовано, як і я.

- Ми повинні покликати його, - сказав я.

Озирнувшись на скорпіоняче гніздо і відчув, як мороз побіг по спині стиснув.

- Люди тоді були такими крихітними, - сказала вона, підносячи ліхтарик до закритого обличчя мумії. - Поглянь, я вища за цю мумію!

- Сарі, увімкни свій пейджер, - нетерпляче сказала я, підходячи до неї.

- Фу. У неї на обличчі жуки повзають, - сказала вона, відступаючи й опускаючи світло. - Гидота.

- Ну ж бо. Клацни свій пейджер. Поклич дядька Бена, - сказав я.

Я потягнувся до пейджера на її талії, але вона відсахнулася.

- Гаразд, гаразд. Чому ти не використав свій? - вона підозріло подивилася на мене. - Ти забув про нього, чи не так, Гейбе?

- Я не ідіот, - різко відповів я. - Мій зламався, коли я впав.

Вона скорчила гримасу і зняла пейджер з петлі на поясі.

Я посвітила на нього, поки вона натискала кнопку. Вона натиснула двічі, просто щоб переконатися, а потім пристебнула його назад до джинсів.

Ми стояли, схрестивши руки, і чекали, коли дядько Бен піде на радіосигнали й знайде нас.

- Це не займе у нього багато часу, - сказала Сарі, дивлячись на тунель у кутку.

Вже через кілька секунд ми почули звуки чийогось наближення в тунелі.

- Дядьку Бен! - схвильовано покликав я. - Дивись, що я знайшов!

Ми з Сарі почали бігти до тунелю, наші ліхтарики зигзагами висвітлювали низький вхід.

- Тату, ти не повіриш... - почала Сарі.

Вона зупинилася, коли з темряви виринула згорблена постать і випросталася.

Ми обидва роззявили роти від жаху, наші ліхтарики висвітлювали його вусате обличчя моторошним світлом.

- Це Ахмед! - закричала Сарі, хапаючи мене за руку.

Я важко ковтнув.

Ми з Сарі втупилися один в одного. Я бачив, як її риси обличчя зіщулилися від страху. Ахмед!

Він намагався нас викрасти. А тепер знайшов нас тут зовсім одних.

Він ступив крок уперед, високо тримаючи в одній руці палаючий смолоскип.

Його чорне волосся сяяло у мерехтливому полум'ї. Очі загрозово звузилися.

- Ахмеде, що ти тут робиш? - крикнула Сарі, схопивши мене за руку з такою силою, що я аж здригнувся.

- Це ти що тут робиш? - тихо запитав він, його голос був таким же холодним, як і очі.

Тримаючи ліхтар перед собою, він ступив до кімнати. Його очі обвели кімнату, ніби оглядаючи її, переконуючись, що нічого не зрушено з місця.

- Мій батько буде тут за секунду, - попередила його Сарі. - Я щойно послала йому сигнал.

- Я намагався попередити твого батька, - сказав Ахмед, пильно дивлячись на Сарі.

Мерехтливе помаранчеве світло смолоскипа змусило його стати яскравим, а потім зникнути в тіні.

- Попередити його? - запитала Сарі.

- Про прокляття, - без емоцій відповів Ахмед.

- Дядько Бен казав мені про якесь прокляття, - сказав я, нервово поглядаючи на Сарі. - Не думаю, що він сприймає такі речі серйозно.

- А варто було б! - відповів Ахмед, викрикуючи слова. Його очі світилися гнівом у світлі смолоскипа.

Ми з Сарі мовчки дивилися на нього.

Де дядько Бен? Чого він так довго?

- Прокляття має бути виконане, - знову тихо, майже сумно промовив Ахмед. - У мене немає вибору. Ви вдерлися в покої жриці.

- Жриці?

Сарі все ще стискала мою руку.

Я висмикнув її. Вона рішуче схрестила руки на грудях.

- Ця кімната належить жриці Кхалі, - сказав Ахмед, опускаючи смолоскип. - Це священна підготовча кімната жриці Кхали. А ви порушили її спокій.

- Ну, ми просто не знали, - огризнулася Сарі. - Я справді не розумію, що тут такого, Ахмеде.

- Вона має рацію, - швидко сказав я. - Ми нічого не чіпали. Ми нічого не пересунули. Я не думаю...

- Закрийте свої дурні роти! - закричав Ахмед. Він сердито замахнувся смолоскипом, ніби намагаючись вдарити нас.

- Ахмеде, мій тато буде тут будь-якої секунди, - повторила Сарі, її голос тремтів.

Ми обидва перевели погляд на тунель. Там було темно і тихо. Ніяких ознак дядька Бена.

- Твій батько - розумна людина, - сказав Ахмед. - Шкода, що йому не вистачило розуму прислухатися до моїх попереджень.

- Попереджень? - перепитала Сарі.

Я зрозумів, що вона тягне час, намагаючись заговорити Ахмеда до приходу дядька Бена.

- Це я налякав тих двох робітників, - зізнався Ахмед Сарі. - Я налякав їх, щоб показати твоєму батькові, що прокляття живе. Що я готовий виконати волю Кхали.

- Як ти зміг їх так налякати? - запитала Сарі.

Він посміхнувся.

- Я влаштував їм невеличку демонстрацію. Показав їм, як це - бути звареним живцем.

Він перевів погляд на смолян у яму.

- Їх це дуже вразило, - тихо додав він.

- Але, Ахмеде... - почала Сарі.

Він обірвав її.

- Твій батько мав би знати, що не варто повертатися сюди. Він мав би повірити мені. Він

повинен був повірити в прокляття жриці. Жриця покарає всіх, хто порушить її покої.

- Але ж ти насправді не віриш... – почав було я.

Він грізно підняв смолоскип.

- Понад чотири тисячі років тому Кхала забажала, щоб ця священна кімната була недоступна ні для кого, - вигукнув він, жестикулюючи смолоскипом, залишаючи на тлі темряви слід оранжевого світла. - З того часу, з покоління в покоління, нащадки Кхали стежили за тим, щоб наказ жриці виконувався.

- Але, Ахмеде, - застогнала Сарі.

- Цей обов'язок дістався мені у спадок, - продовжував він, ігноруючи її, ігноруючи нас обох, дивлячись у стелю, ніби звертаючись безпосередньо до жриці на небесах. - Мені, як нащадку Кхали, треба зробити так, щоб її заповіт був виконаний.

Я подивився повз Ахмеда до тунелю. Ніяких ознак дядька Бена.

Чи прийде він? Чи спрацював пейджер Сарі? Що його затримувало?

- Я зголосився працювати на твого батька, щоб переконатися, що святилище Кхали не буде порушено, - продовжував Ахмед, і тіні мерехтіли на його грізному обличчі. - Коли він не прислухався до моїх попереджень, мені довелося діяти. Я налякав двох робітників. Потім я планував забрати тебе і переховувати доти, доки він не погодиться припинити роботу.

Він опустил смолоскип. Його обличчя сповнилося сумом.

- Тепер у мене немає вибору. Я повинен виконати свій священний обов'язок. Я повинен виконати давню обіцянку, дану Кхалі.

- Що ти маєш на увазі? - Сарі заплакала.

Помаранчеве світло смолоскипа висвітлило її переляканий вираз обличчя.

- А ти досі не зрозуміла? - повторив Ахмед. Він обвів кімнату смолоскипом. - Озирнись навколо.

Ми обидва повернулися і швидко обвели поглядом кімнату. Але нічого не зрозуміли.

- Мумії, - пояснив він.

Ми все ще нічого не розуміли.

- Що з муміями? - я примудрився заїкнутися.

- Вони всі були порушниками спокою жриці, - сказав Ахмед.

Тонку посмішку, що з'явилася на його обличчі, можна було назвати хіба що вищиром.

- Ти хочеш сказати, що вони не з Давнього Єгипту? - Сарі з жахом підняла руки до обличчя.

- Лише деякі з них, - відповів Ахмед, все ще посміхаючись тією страшною, холодною посмішкою. - Деякі з них були стародавніми злодіями. Деякі з'явилися зовсім недавно. Але всі вони мають одну спільну рису. Всі вони стали жертвами прокляття. І всі вони були муміфіковані заживо!

- О ні! - закричав я, не усвідомлюючи цього.

Ахмед проігнорував мій переляканий вигук.

- Ось цю я зробив сам, - сказав він, вказуючи на мумію, що нерухомо стояла на краю смоляної ями.

- Який жах! - Сарі заплакала, її голос тремтів.

Я з надією дивився на тунель, що відкривався позаду Ахмеда. Але дядька Бена все ще не було видно.

- Сьогодні я знову мушу зробити це, - оголосив Ахмед. - Сьогодні з'являться нові мумії. Нові жертви для Кхали.

- Ти не посмієш цього зробити! - закричала Сарі.

Я схопив її за руку. На свій жах, я все чудово зрозумів. Я зрозумів, чому деякі мумії були в такому гарному стані.

Вони були нові.

Всі інструменти, смола, білизна - ними користувалися нащадки Кхали. Нащадки її роду, як і Ахмед.

З часів Кхали кожен, хто входив до кімнати - кімнати, в якій ми зараз стоїмо, - муміфікувався.

Заживо.

І тепер ми з Сарі теж мали стати муміями.

- Ахмеде, ти не можеш! - Сарі плакала.

Вона відпустила мою руку і стиснула руки в розлючені кулаки з боків.

- Така воля Кхали, - тихо відповів він, його темні очі сяяли у світлі смолоскипа.

Я побачив, як у його вільній руці з'явився кинджал з довгим лезом.

Лезо кинджала виблискувало у світлі смолоскипа.

Ми з Сарі відступили на крок назад, коли Ахмед почав рухатися до нас швидкими, рішучими кроками.

Коли Ахмед наблизився, ми з Сарі відступили до центру кімнати.

Треба тікати, подумав я.

Ми можемо втекти від нього.

Мої очі відчайдушно шукали місце, через яке ми могли б втекти. Але виходу не було.

Тунель в кутку виявився єдиним отвором. І нам довелося б пробігти повз Ахмеда, щоб дістатися до нього.

Сарі несамоовито стискала пейджер на поясі. Вона подивилася на мене, її обличчя стиснулося від страху.

- Яууу! - вигукнув я, коли раптом врізався в когось спиною.

Я обернувся і втупилася в забинтоване обличчя мумії.

- Біжимо до тунелю, - прошепотів я Сарі, моє горло було таким сухим і стиснутим, що я ледве міг себе почути. - Він не може схопити нас обох.

Сарі розгублено подивилася на мене. Не знаю, почула вона мене чи ні.

- Виходу немає, - тихо промовив Ахмед, ніби прочитавши мої думки. - Від прокляття Кхали не втекти.

- Він... він уб'є нас! - закричала Сарі.

- Ви порушили її священні покої, - сказав Ахмед, високо піднявши смолоскип, тримаючи кинджал на поясі. Він підійшов ближче. - Я бачив, як ви вчора залізли у священний саркофаг. Я бачив, як ви двоє гралися у святих покоях Кхали. Тоді я зрозумів, що маю виконати свій священний обов'язок. І-

Ми з Сарі закричали, коли зі стелі камери щось впало.

Ми всі троє подивилися вгору і побачили мотузяну драбину, що звисала з отвору, в який я провалився.

Вона гойдалася туди-сюди, коли її опускали, майже до самої підлоги.

- Ви там? Внизу? Я спускаюся! - крикнув до нас дядько Бен.

- Дядьку Бен, ні! - закричав я.

Але він вже спускався по драбині, швидко пробираючись вниз, драбина хиталася під його вагою. На півдорозі він зупинився і зазирнув до кімнати.

- Що тут відбувається? - вигукнув він, його очі блукали по дивовижній сцені. І тут він побачив Ахмеда. - Ахмеде, що ти тут робиш?

Дядько Бен швидко спустився на підлогу, перестрибнувши через три останні сходинки.

- Виконую волю Кхали, - сказав Ахмед, його обличчя тепер було безвиразним, а очі звузилися в очікуванні.

- Кхала? Жриця? - Дядько Бен розгублено зморщився.

- Він збирається вбити нас! - Сарі заплакала, кинувшись до батька, обійнявши його. -Татку, він збирається вбити нас! А потім перетворить нас на мумії!

Дядько Бен тримав Сарі на руках і звинувачувально дивився через її плече на Ахмеда.

- Це правда?

- Святилище було осквернено. Мені, докторе, випала доля виконати прокляття.

Дядько Бен поклав руки на тремтячі плечі Сарі й обережно відвів її вбік. Потім він почав повільно, впевнено пробиратися до Ахмеда.

- Ахмеде, вийдімо звідси й обговоримо це, - сказав він, піднявши праву руку, ніби простягаючи її в знак дружби.

Ахмед зробив крок назад, грізно піднявши смолоскип.

- Волю жриці не можна ігнорувати.

- Ахмеде, ти ж вчений, як і я, - сказав дядько Бен.

Я не міг повірити, наскільки спокійно він говорив. Я подумав, чи не прикидається він.

Ситуація була напруженою. Ми були в такій жажливій небезпеці. Але я відчував себе трохи спокійніше, знаючи, що мій дядько тут, знаючи, що він зможе впоратися з Ахмедом і вивести нас звідси живими. Я заспокоїливо подивився на Сарі, яка пильно дивилася, кусаючи нижню губу в напруженій зосередженості, коли її батько наближався до Ахмеда.

- Ахмеде, поклади смолоскип, - закликав дядько Бен, простягаючи руку. - І кинджал теж. Прощу тебе. Обговорімо це, як учений з ученим.

- Що тут обговорювати? - тихо спитав Ахмед, пильно дивлячись на дядька Бена. - Воля Кхали має бути виконана, як це було протягом чотирьох тисяч років. Це не підлягає обговоренню.

- Як науковець з науковцем, - повторив дядько Бен, повертаючи погляд Ахмеда, ніби кидаючи йому виклик. - Прокляття давнє. Кхала йшла своїм шляхом протягом багатьох століть. Можливо, настав час дати їй відпочити. Опустити зброю, Ахмеде. Поговорімо про це. Як вчений з вченим.

Все буде добре, подумав я, зітхнувши з полегшенням. Все буде добре. Ми виберемося звідси. Але тут Ахмед рушив з дивовижною швидкістю. Без попередження, без жодного слова, він відтягнув назад руки й, вхопившись обома руками за руків'я смолоскипа, щосили замахнувся ним на голову дядька Бена. Смолоскип голосно дзенькнув, коли приземлився боковою частиною на обличчя дядька Бена.

Помаранчеве полум'я затанцювало вгору. Вихор яскравого кольору.

А потім тіні.

Дядько Бен застогнав. Його очі широко розплющилися від несподіванки. Від болю.

Смолоскип не підпалив його. Але удар вибив його з колії.

Він впав на коліна. Потім його очі заплющилися, і він безсило впав на підлогу.

Ахмед високо підняв смолоскип, його очі блищали від хвилювання, від тріумфу.

Я зрозумів, що ми приречені.

- Татку!

Сарі кинулася до батька і стала на коліна біля нього. Але Ахмед швидко рухався, спрямовуючи смолоскип на неї, тримаючи кинджал напоготові, змушуючи її відступити. Тонка цівка крові, що темно блищала у світлі вогню, скотилася по обличчю дядька Бена. Він застогнав, але не ворухнувся. Я швидко глянув на мумії, розкидані по кімнаті. Важко було повірити, що незабаром ми станемо однією з них.

Я думав про те, щоб кинутися на Ахмеда, спробувати збити його з ніг. Я уявляв, як схоплюю смолоскип, розмахую ним, притискаю його до стіни.

Але лезо кинджала світилося, ніби попереджаючи мене, щоб я не підходив.

«Я лише дитина» подумав я. «Думаю, що можу побити дорослого. Думаю, що я можу перемогти дорослого чоловіка з ножом і факелом. Це просто божевілля. Божевілля.»

Вся ця сцена була божевіллям. І жахом.

Мені раптом стало погано. Мій живіт стиснуло, і хвиля нудоти накрила мене.

- Відпусти нас, негайно! - закричала Сарі до Ахмеда.

На мій подив, він відреагував, відмахнувшись від смолоскипа і жбурнувши його через кімнату. Він приземлився з м'яким плюскотом у центрі смоляної ванни.

Поверхня дьогтю спалахнула. Полум'я поширювалося, підстрибуючи до стелі камери, поки не охопило всю площу.

Я здивовано дивився, як під помаранчево-червоним покривом полум'я дьоготь бурлив і пузирився.

- Треба почекати, поки вона закипить, - спокійно сказав Ахмед, і тіні від полум'я мерехтіли на його обличчі та одязі.

Кімната затягнулася димом. Ми з Сарі почали кашляти.

Ахмед нахилився й обхопив руками дядька Бена за плечі. Він почав тягати його по підлозі.

- Облиш його! - закричала Сарі, несамовито біжучи до Ахмеда.

Я побачив, що вона збирається боротися з ним.

Я схопив її за плечі й відтягнув назад.

Ми б не змогли впоратися з Ахмедом.

Він вже встиг збити з ніг дядька Бена. Невідомо було, що він зробить з нами.

Тримаючи Сарі, я витріщилася на нього.

Що він планував робити тепер?

Це не зайняло багато часу, щоб з'ясувати.

З дивовижною легкістю він потягнув дядька Бена по підлозі до одного з відкритих саркофагів для мумій, що стояли біля стіни. Потім він перекинув його через бортик і запхав у скриньку.

Ахмед, нітрохи не задихаючись, закрив кришку над моїм непритомним дядьком. Потім він повернувся до нас.

- Ви двоє - лізьте в той.

Він вказав на величезний саркофаг, що стояв на високому п'єдесталі поруч з дядьком Беном. Той був майже таким же високим, як я, і щонайменше десять футів завдовжки.

Мабуть, вона була зроблена для того, щоб вміщати муміфіковану людину - і все її майно.

- Відпусти нас! - наполягала Сарі. - Випусти нас звідси. Ми нікому не скажемо, що сталося.

Справді!

- Будь ласка, залазьте в ящик, - терпляче наполягав Ахмед. - Треба дочекатися, поки дьоготь буде готовий.

- Ми туди не поліземо, - сказав я.

Я весь тремтів. Відчував, як кров пульсує в скронях. Навіть не усвідомлював, що говорю. Був такий наляканий, що навіть не чув себе зі сторони.

Я подивився на Сарі. Вона стояла зухвало, щільно схрестивши руки на грудях.

Але, попри її мужню позу, я бачив, як тремтить її підборіддя, а очі починають сльозитися.

- У труну, - повторив Ахмед, - і чекайте своєї долі. Кхала не змусить себе довго чекати.

Стародавній заповіт буде здійснене на її честь!

- Ні! - гнівно вигукнув я.

Я став навшпиньки й зазирнув у величезну саркофаг.

Там тхнуло таким кислим запахом, що мене мало не знудило.

Корпус був дерев'яний. Він був вкритий плямами та облуплений зсередини.

У мерехтливому світлі я бачив десятки комах, які там повзають.

- Негайно залазь туди! - наказав Ахмед.

Сарі перелізла через борт і опустилася в стародавню скриньку з мумією. Вона завжди мала бути першою в усьому.

Але цього разу я не заперечував.

Я завагалася, поклавши руку на гнилу деревину збоку скриньки. Подивився на скриньку, що стояла поруч. З дядьком Бенем всередині.

Вона була вирізьблена з каменю, а важка кам'яна кришка була закрита.

Чи було там повітря у дядька Бена? Чи міг він дихати? А взагалі, яка різниця?

Ми всі троє скоро помremo. Ми всі троє станемо муміями, замкненими в цій потаємній камері назавжди.

- Залазьте, негайно! - наказав Ахмед, його темні очі втупилися в мене.

- Я... я просто дитина!

Не знаю, звідки з'явилися ці слова. Я був так наляканий, що не розумів, що говорю.

На обличчі Ахмеда з'явилася неприємна посмішка.

- Багато фараонів були у твоєму віці, коли помирали, - сказав він.

Мені хотілося, щоб він продовжував говорити.

У мене була відчайдушна ідея, що якщо я зможу підтримати розмову, то зможу витягнути нас з цієї халепи.

Але я не міг придумати, що сказати. Мій мозок просто паралізувало.

- Швидко, - наказав Ахмед, погрозливо наближаючись до мене.

Відчуваючи себе повністю переможеним, я перекинув одну ногу через край гнилої труни, і потім опустилася поруч із Сарі.

Вона схилила голову і міцно заплющила очі. Думаю, вона молилася. Вона не підвела очей, навіть коли я торкнувся її плеча.

Кришка труни почала насуватися на нас.

Останнє, що я побачив, було червоне полум'я, що стрибало над ямою з дьогтем. Потім кришка залишила нас у повній темряві.

- Гейб... - прошепотіла Сарі через кілька секунд після того, як кришка закрилася. - Мені страшно.

Чомусь її зізнання викликало у мене хихикання.

Вона сказала це з таким здивуванням. Ніби страх був для неї новим вражаючим досвідом.

- А я занадто наляканий, щоб боятися, - прошепотів я у відповідь.

Вона схопила мою руку і стиснула її. Її рука була ще холоднішою і твердішою, ніж моя.

- Він божевільний, - прошепотіла вона.

- Так. Я знаю, - відповів я, все ще тримаючи її руку.

- Я думаю, що тут є жуки, - сказала вона з тремтінням. - Я відчуваю, як вони повзають по мені.

- Я теж, - сказав я їй.

Я зрозумів, що скрегочу зубами. Завжди так роблю, коли нервую.

А зараз я нервував більше, ніж вважав можливим для людини.

- Бідний татко, - сказала Сарі.

Повітря в труні вже починало здаватися задушливим і гарячим.

Я намагався ігнорувати огидний кислий запах, але він проникав у мої ніздрі. Я навіть відчував його смак.

Я затамував подих, щоб не вдаватися.

- Ми тут задихнемося.

- Він уб'є нас, перш ніж ми зможемо задихнутися, - заволатала Сарі.

- Ой!

Я почув, як вона ляснула жука на руці.

- Може, щось станеться і ми врятуємось, - сказав я їй.

Доволі безглуздо. Але я не міг придумати, що ще сказати. Я не міг думати. І крапка.

- Все, про що я продовжую думати, це про те, як він збирається простягнути руку і витягнути

мій мозок через ніс, - застогнала Сарі. - Навіщо ти мені це сказав, Гейб?
Мені знадобився деякий час, щоб відповісти. Зрештою, все, що я зміг сказати, було:
- Вибач.
Я почав уявляти собі те ж саме, і мене знову накрила хвиля нудоти.
- Ми не можемо просто сидіти тут, - сказав я. - Треба тікати.
Я намагався ігнорувати густий, кислий запах.
- Га? Як?
- Спробуймо підняти кришку, - сказав я.
- Може, якщо ми обидва штовхнемо разом...
Я пошепки дорахував до трьох, і ми обидва притиснули долоні до кришки труни й штовхнули її щосили.
Нічого.
Кришка не зрушила з місця.
- Може, він замкнув її або поклав зверху щось важке, - припустила Сарі з розпачливим зітханням.
- Можливо, - відповів я, відчуваючи себе таким само нещасним.
Ми деякий час сиділи мовчки.
Я чув, як Сарі дихає. Вона ніби схлипувала, коли дихала.
Я зрозумів, що моє серце калатає. Відчував, як пульсують мої скроні.
Уявив собі довгий гак, яким Ахмед витягне наші мізки з наших черепів. Спробував викинути цю думку з голови, але вона не йшла.
Я згадав, як був мумією на Гелловін, і як костюм розпадався на очах у моїх друзів.
Тоді я ще не знав, що незабаром у мене буде костюм мумії, який ніколи не вже з мене не злізе.
Час минав.
Не знаю, скільки саме пройшло.
Я зрозумів, що сидів зі схрещеними ногами.
Тепер вони починали затікати. Я розхрестив їх і витягнув.
Скринька з мумією була такою великою, що ми з Сарі могли б обидва лягти, якби захотіли.
Але ми були надто напружені й налякані, щоб лягти.
Я першим почув скреготливий звук. Ніби щось швидко лазило всередині саркофагу.
Спочатку я подумав, що це Сарі. Але вона схопила мене за руку своєю крижаною рукою, і я зрозумів, що вона не зрушила з місця.
Ми напружено прислухалися.
Щось поруч з нами, щось зовсім поруч з нами, вдарилося об бічну стінку скриньки.
Мумія?
З нами у саркофагу була мумія?
Вона ворухиться?
Я почула тихий стогін.
Сарі стиснула мою руку так міцно, що стало боляче, і я різко закричав.
Ще один звук. Ближче.
- Гейб, - прошепотіла Сарі, її голос був тоненьким і пронизливим. - Гейб, там щось є!

Це не мумія.

Просто не може такого бути.

Це жук. Дуже великий жук. Рухається по підлозі труни.

Це не мумія.

Це не мумія!

Слова повторювалися в моїй голові.

Я не мав надто багато часу на роздуми. Що б це не було, воно підповзло ближче.

- Гей! - прошепотів голос.

Ми з Сарі обоє скрикнули.

- Де ви?

Ми одразу впізнали голос.

- Дядько Бен!

- Татку! - Сарі перестрибнула через мене, щоб дістатися до батька.

- Але як? - заїкнувся я. - Як ти сюди потрапив?

- Легко, - відповів він, заспокійливо стискаючи моє плече.

- Татку, я не вірю! - заволатала Сарі.

Я не міг бачити в чорноті закритої труни, але думаю, що вона плакала.

- Зі мною все гаразд. Зі мною все гаразд, - повторював він кілька разів, намагаючись її заспокоїти.

- Як ти потрапив з того саркофагу в цей? - запитав я, абсолютно розгублений та вражений.

- Там є щось типу аварійного люка, - пояснив дядько Бен. - Невеликий отвір з дверним прорізом. Єгиптяни будували приховані дверні прорізи та аварійні люки в багатьох своїх гробницях для мумій. Щоб душа трупа могла піти.

- Ого, - сказав я.

Я просто не знав, що ще сказати.

- Ахмед так захопився своїм древнім прокляттям, що забув про цю маленьку деталь, - сказав дядько Бен. Я знову відчув його руку на своєму плечі. - Ходімо. Слідуйте за мною.

- Але ж Ахмед десь там... - почав я.

- Ні, - швидко відповів дядько Бен. - Він кудись пішов. Коли я виліз зі свого саркофага, я шукав його. Я ніде його не бачив. Може, він пішов кудись в інше місце, поки чекає, поки смола достатньо розжариться. А може, він вирішив просто залишити нас у ящиках з муміями, щоб ми задихнулися.

Я відчув, як по моїй нозі ковзнув жук. Я вдарив по ньому, а потім спробував витягнути його зсередини штанини джинсів.

- На вихід, - сказав дядько Бен.

Я почув, як він застогнав, перевертаючись у величезній труні. Потім поповз до задньої стінки.

Я побачив маленький прямокутник світла, коли він штовхнув приховані двері в задній частині корпусу.

Це був дуже маленький аварійний люк, якраз достатньо великий, щоб ми могли протиснутися.

Слідом за дядьком Беном і Сарі вилізла з ящика, розпластавшись, щоб виповзти з маленького отвору, а потім опустилася на четвереньки на підлогу камери.

Знадобився деякий час, щоб мої очі звикли до яскравого світла.

Червоне полум'я все ще танцювало над ямою з бульбашками смоли, відкидаючи моторошні сині тіні на всі чотири стіни камери.

Мумії стояли, як і раніше, застигли на місці по всій кімнаті, тіні мерехтіли над їхніми безликими формами.

Коли мої очі почали фокусуватися, я побачив, що у дядька Бена збоку на голові був величезний темний синець. Широка смужка засохлої крові тягнулася по його щоці.

- Ходімо звідси, поки Ахмед не повернувся, - прошепотів він, стоячи між нами, поклавши по одній руці на кожне з наших плечей.

Сарі виглядала блідою і тремтіла. Її нижня губа кровоточила від того, що вона так сильно її жувала.

Дядько Бен рушив до мотузяної драбини в центрі кімнати, але потім зупинився.

- Це займе занадто багато часу, - сказав він, розмірковуючи вголос. - Ходімо. До тунелю.

Покваптеся.

Ми всі троє почали бігти до тунелю в кутку. Поглянувши вниз, я побачив, що мій дурний шнурок знову розв'язався.

Але я на цей раз я не збирався зупинитися, щоб зав'язати його!

Ми майже вибралися звідти!

Кілька секунд тому я вже втратив будь-яку надію. Але тепер ми вийшли з ящика з мумією і прямували до свободи.

Ми були всього за кілька метрів до входу в тунель, коли тунель раптом наповнився помаранчевим світлом.

Потім з тунелю з'явився Ахмед, тримаючи перед собою новий ліхтар, полум'я якого висвітлювало його переляканий вираз обличчя.

- Ні! - Сарі і я заплакали в унісон.

Ми всі троє зупинилися прямо перед ним.

- Вам не вибратись звідси! - тихо промовив Ахмед, швидко повертаючи собі самовладання, його переляканий вираз обличчя змінився на гнів. - Ти не втечеш! - Він спрямував смолоскип на дядька Бена, який був змушений відступити, поза досяжністю шиплячого полум'я.

Він важко приземлився на лікті й закричав від болю. Його крик викликав похмуру посмішку на вустах Ахмеда.

- Ти розгнівав Кхалу, - оголосив він, піднявши смолоскип над головою і потягнувшись до кинджала, що висів у нього на поясі. - Ти не приєднаєшся до інших порушників цієї святині. Фух!

Я зітхнув з полегшенням. Ахмед передумав. Він не збирався перетворювати нас на мумії.

- Ви троє помрете в смоляній ямі, - оголосив він.

Ми з Сарі обмінялися нажаханими поглядами. Дядько Бен піднявся на ноги й обійняв нас.

- Ахмеде, хіба ми не можемо поговорити про це спокійно і раціонально, як науковці? - запитав він.

- До смоляної ями, - наказав Ахмед, гнівно тицяючи в нас палаючим смолоскипом.

- Ахмеде, будь ласка! - Дядько Бен промовив це плаксивим, переляканим тоном, якого я ніколи не чув.

Ахмед проігнорував відчайдушні благання дядька Бена. Штовхаючи смолоскипом нам у спину й жестикулюючи кинджалом з довгим лезом, він змусив нас пробиратися до краю ями. Смола тепер шумно булькала, видаючи потворні звуки, схожі на хлопання та смоктання.

Полум'я вгорі було низьким і червоним.

Я спробувала відступити.

Пахло страшенно погано. А пара, що виходила з нього, була такою гарячою, що обпікала моє обличчя.

- Один за одним, ви будете стрибати, - сказав Ахмед. Він стояв за кілька футів позаду нас, а ми дивилися вниз, у вируючу смолу. - Якщо ви не стрибнете, я буду змушений вас штовхнути.

- Ахмеде... - почав дядько Бен. Але Ахмед спрямував смолоскип на спину Бена.

- Це моє призначення, - урочисто сказав Ахмед. - Честь! Обов'язок виконати заповіт Кхали!

Випари смоли були настільки приголомшливими, що я думав, що зараз знепритомнію.

Яма почала нахилитися переді мною. У мене запаморочилося в голові.

Я запхав руки в кишені джинсів, щоб втриматись, напевно.

І моя рука зімкнулася навколо чогось, про що я й забув.

Заклинатель!

Рука мумії, яку я ношу з собою всюди.

Я не впевнений, чому - не міг ясно мислити, якщо взагалі міг - але витягнув маленьку

муміфіковану руку.

Я швидко розвернувся.

І підняв руку мумії високо вгору.

Не можу пояснити, що відбувалося в моїй голові.

Я був настільки наляканий, настільки переповнений страхом, що думав про сотню речей одночасно.

Можливо, думав, що рука мумії відволіче Ахмеда.

Або зацікавить його. Або налякає.

Може, я просто тягнув час.

А може, я несвідомо згадав легенду про цю руку, яку мені розповів хлопець на гаражному розпродажі.

Легенду про те, чому її називали Заклинатель. Як її використовували для виклику древніх душ і духів.

А може, я взагалі ні про що не думав.

Але розвернувся, і схопив її за тонкий зап'ясток, підняв руку мумії високо вгору.

І став чекати.

Ахмед подивився на неї.

Але нічого не відбувалося.

Я чекав, стоячи, як Статуя Свободи, з маленькою рукою, піднятою високо над головою.
Здавалося, що я стояв так годинами.

Сарі та дядько Бен дивилися на руку.

Опустивши ліхтар на кілька дюймів, Ахмед примружився, дивлячись на руку мумії.

Потім його очі стали ширшими, а рот роззявився від подиву.

Він закричав.

Я не міг зрозуміти, що він говорив.

Слова звучали мовою, якої я ніколи не чув.

Можливо, давньоєгипетською.

Він зробив крок назад, його здивований вираз обличчя швидко змінився широко розплющеними очима страху.

- Рука жриці! - закричав він.

Принаймні, мені так здалося, бо я раптом відволікся на те, що відбувалося за його спиною.

Сарі тихо скрикнула.

Ми всі троє здивовано витріщилися через плече Ахмеда.

Мумія, притулена до стіни, здавалося, нахилилася вперед.

Інша мумія, що лежала на спині, повільно сідала.

- О ні! - закричав я, все ще високо тримаючи руку мумії.

Сарі й дядько Бен витріщили широко розплющені очі, коли величезна кімната наповнилася рухом.

Мумії скрипіли й стогнали, повертаючись до життя. Повітря наповнилося запахом стародавнього пилу, тління.

У тьмяному світлі я побачив, як одна мумія, потім інша, випросталися на повний зріст.

Вони простягли забинтовані руки над своїми безликими головами. Повільно. Болісно.

Похитуючись, важко рухаючись, мумії попрямували вперед.

Я дивився, застигши в подиві, як вони підіймалися з підлоги, нахилилися вперед, робили перші повільні, важкі кроки, їхні м'язи стогнали, пил здіймався з їхніх сухих, мертвих тіл.

Вони ж мертві!

Усі вони. Мертві!

Мертві вже стільки років.

Але тепер вони підіймалися, вилазили зі своїх стародавніх домовин, намагаючись дістатися до нас на своїх важких, мертвих ногах.

Їхні забинтовані ноги шкрябали по підлозі камери, коли вони збиралися в групу.

Шкрябали. Шкрябали. Шкрябали.

Сухий, шаркаючий звук, який я ніколи не забуду.

Шкрябання. Шкрябання.

Безлике, мертве військо наближалося.

З простягнутими забинтованими руками вони, скриплячи й стогнучи, йшли до нас. Тихо стогнали від давнього болю.

Ахмед помітив здивування на наших обличчях і обернувся.

Він знову закричав тією дивною мовою, коли побачив, що мумії насуваються на нас, так м'яко, так обережно шкрябаючи по підлозі камери.

І тоді, з несамовитим криком, Ахмед кинув смолоскип у мумію, що йшла попереду.

Смолоскип влучив мумії в груди й відскочив на підлогу.

З грудей мумії вирвалося полум'я, що миттєво перекинулося на руки й спустилося вниз по ногах.

Але мумія продовжувала йти вперед, не сповільнюючи ходу, ніяк не реагуючи на вогонь, що швидко поглинав її.

Роззявивши від жаху рота, белькочучи нескінченний потік слів цією загадковою мовою, Ахмед спробував бігти.

Але він запізнився.

Палаюча мумія кинулася на нього.

Стародавня фігура схопила Ахмеда за горло, підняла його високо над своїми палаючими плечима.

Ахмед видав пронизливий крик жаху, коли інші мумії кинулися вперед.

Стогнучи й плачучи крізь пожовклі бинти, вони кинулися на допомогу своєму палаючому колезі.

Вони підняли Ахмеда високо над своїми головами.

А потім понесли його до палаючої смоляної ями.

Звиваючись і б'ючись, Ахмед видав пронизливий крик, коли вони тримали його над киплячою, булькаючою, паруючою смолою.

Я заплющив очі.

Навколо мене була спека і смоляні випари.

Мені здавалося, що мене поглинає, тягне вниз, у паруючу чорноту.

Коли я розплющив очі, то побачив Ахмеда, який тікав до тунелю, незграбно хитаючись і кричачи від жаху з роззявленим ротом на бігу.

Мумії залишилися біля ями, насолоджуючись своєю перемогою.

Я усвідомив, що все ще тримаю руку мумії над головою.

Потім повільно опустив її й подивився на Сарі та дядька Бена. Вони стояли поруч зі мною, їхні обличчя були сповнені розгубленості. І полегшення.

- Мумії... - тільки й зміг вимовити я.

- Дивись, - сказала Сарі, показуючи.

Я простежила за напрямком її погляду.

Мумії були всі на своїх місцях.

Деякі з них були нахилені, деякі підперті під непарними кутами, деякі лежали. Вони були точно такими ж, як і тоді, коли я увійшов до кімнати.

- Га?

Мої очі швидко забігали по кімнаті.

Вони ж всі ворушилися? Вони піднялися, встали й, похитуючись, попрямували до нас? Чи нам все це здалося?

Ні.

Нам не могло це привидітись.

Ахмеда не було.

Ми були в безпеці.

- З нами все гаразд, - вдячно сказав дядько Бен, обіймаючи нас із Сарі. - З нами все гаразд.

- Тепер ми можемо вибиратися звідси!

Сарі щасливо заплакала, обіймаючи тата. Потім вона повернулася до мене.

- Ти врятував нам життя, - сказала вона.

Їй важко далися ці слова.

Але вона сказала їх.

Дядько Бен перевів погляд на мене і на предмет, який я все ще міцно тримав перед собою.

- Дякувати треба цій руці за допомогу, - сказав дядько Бен.

*****

У Каїрі в ресторані у нас була грандіозна вечеря.

Це диво, що хтось із нас з'їв хоч щось, бо ми всі говорили одночасно, збуджено теревенили, переживали нашу пригоду, намагаючись знайти в цьому сенс.

Я крутив на столі Заклинателя.

Дядько Бен посміхнувся до мене.

- Я й гадки не мав, наскільки особлива ця рука мумії!

Він взяв її у мене й уважно розглянув.

- Краще не грайся з нею, - сказав він серйозно. - Ми повинні поводитися з нею обережно.

Трохи помовчавши він додав.

- Який з мене великий вчений! - вигукнув він презирливо. - Коли я побачив її, то подумав, що це просто іграшка, якась репродукція. Але ця рука може бути моїм найбільшим відкриттям!

- Гей, це мій талісман на удачу, - сказала я, обережно повертаючи його назад.

- Це ти наш талісман на удачу! - вдячно сказала Сарі.

Це була найприємніша річ, яку вона мені коли-небудь говорила.

Повернувшись до готелю, я здивувався тим, що миттєво заснув.

Я думав, що не спатиму годинами, обдумуючи все, що сталося.

Але, мабуть, такі пригоди виснажили мене.

Наступного ранку Сарі, дядько Бен і я поснідали в кімнаті.

Я з'їв тарілку яєчні та миску пластівців.

Я їв і далі грався з маленькою рукою мумії.

Ми всі троє почувалися добре, щасливі, що наша страшна пригода закінчилася.

Ми жартували, дражнили одне одного, багато сміялися.

Доївши пластівці, я високо підняв маленьку руку мумії.

- О, Заклинатель, - проспівав я глибоким голосом, - я закликаю древніх духів. Оживіть.

Оживіть знову!

- Зав'язуй з цим, Гейбе, - прошипіла Сарі.

Вона схопила мене за руку, але я відмахнувся від неї.

- Це не смішно, - сказала вона. - Ти не повинен так дуріти.

- Ти що боїшся? - запитав я, сміючись над нею.

Я бачив, що вона дуже злякалася, і це ще більше розвеселило мене від мого маленького жарту. Тримавши його далі від неї, я високо підняв руку.

- Я закликаю вас, стародавні духи мертвих, - проспівав я. - Прийдіть до мене. Прийдіть до мене. Прийдіть до мене зараз!

І тут у двері голосно постукали.

Ми затамували подих.

Дядько Бен перекинув склянку з соком.

Він з гуркотом впав на стіл і розлився.

Я застиг з маленькою рукою в повітрі.

Ще один гучний стукіт.

Ми почули шкрябання у двері.

Звук древніх, забинтованих пальців, які боролися з замком.

Ми з Сарі обмінялися нажаханими поглядами.

Я повільно опустила руку, коли двері відчинилися.

Дві темні фігури увійшли до кімнати.

- Мама! Тато! - закричала я.

Впевнений, що вони дуже здивувались тим, на скільки я радий був їх бачити.